

129 a

Michel Perrin

Joseph Leveillé

TSarka 2.305:129a

Star

Michel Perrin

CHRISTIANIA
THEATER

eller

Politiespionen, uden at vide det.

Vaudeville i to Acter af Melesville og Ch. Duveyrier;

bearbejdet af Ch. Overskon.

Personerne.

Michel Perrin, forhen Kræft	Dr. Rosenkilde.	Armagnac	Dr. Laufen.
Therese, hans Søsterdatter	Hr. Kosod.	Forsøt	— Salbreen.
Souché, Politiminister	Dr. Sjage.	En Politie-Suldmægtig	— Winslov.
Desaunais, Politieinspecteur	— Pflister.	En Politie-Betjent	— Brod
Bernard, Smeder	— Schwargen.	Politie-Suldmægtiger og Betjent.	Genbarmer.
Jules de Crusiac	— Walz.		

(Handlingen foregaaer i Paris; første Act i Michel Perrins Bolig, og anden Act i Politiministerens Pallads).

Tiden er: Foraaret 1800.

Første Act.

Et meget simpelt Bærelse med lave Vinduer. Indgangen er paa den ene Side i Baggrunden; længe frem paa samme Side er Døren til Michel Perrins Bærelse. Imellem begge Døre er en Kamin, hvori der staar et Kjørsfad. Paa den anden Side er Kjøstønderen og et Rindue. I Stuen staar nogle Kierstole og to smaae Borde, hvoraf det ene er ordfyldt med Bøger og Papirer. Over Kammen hænger et Speil.

Første Scene.

Bernard alene. Kommer ind fra Baggrunden og lytter ved Kjøstønderen.

Naglen laae nede hos Barten. — Therese er endnu ikke kommen hjem. Desto bedre! saa faaar jeg Tid til at fatte mig lidt! det er loerligt! jeg blev banæet! jeg, der har været Soldat i Republikens Hænefte, jeg, som har været med at jeve ved Arcole, som mere end een Gang har svedet Fiendens Knebelbarter, og svedet dem med Kornsielse, det tør jeg bande paa! jeg blev bange, jeg — en Karl, som endnu den 18de Brumaire — efter at jeg havde taget fat paa Høvlen og var bleven Borger — greb min Riffel for at give min lille General en Haands-rækning! lille General? For Fanden! hans Navn er Bonaparte's, en Soldat bliver allerede stor ved at lyde ham — hvor kan han være lille? Nei, nei! lad os ikke spøge med den Mand, han er født til Uoor.

Mel. Marsch af Hermann v. Anna. Vogter.

I Kamp og Brag jeg ved hans Side var
Paa Alpers sneebælte Høie,
Vor Dm han kjæf i Rugleregnet bar,
Alt sank for Lynet af hans Die!
Paa Broen ved Arcole saldt jeg blodig for
hans Fod,
Men af hans Luebliske draal jeg atter Kraft
og Mød!

Truer ham Faren jeg vender tilbage,
Danner med Brødre om Helten en Bøld,
Smilende jeg vil et Dødsbøg modtage
Kalder jeg blot som Napoleons Skjold;
Med Uniformen jeg ei har bortgivet
Det som er Fransmandens Stoltthed og
Held:

Net til for Helten at opoffre Livet,
Net til for ham at ubaande mit Sjel!
Og dog blev jeg bange — jeg rystede for en
Flødestjæg, en Modesyr. efter et Dieblifs Taus-
hed. Ja, det var ham! Jeg gjenkjendte
ham allerede i Forgaars, da han midt i
Folkestrømmen hvidsfede til mig: „Lad In-
gen vide, at jeg er i Paris.“ atter Tausshed.
Hvad Fanden vil han her? — med de Me-
ninger han har — Gaa! jeg flyder ham
Laknemmelighed, det er sandt; men dersom
han havde ondt isinde med Franrige eller
min General — der gjaelder intet Venstab!
— O, gid jeg dog havde et Menneffe, som
som jeg kunde raadfere mig med!

Anden Scene.

Bernard. Therese med et Brød under Ar-
men, og en Hantekrukke i Haanden.

Therese som har hørt de sidste Ord. Herren
har jo mig!

Bernard vender sig om. Ah, er det Dig,
min søde Therese?

Therese. Ja, jeg har været ude for at
kjøbe min Morbroders Froskost.

Mel. Schöne Mädchen, muntre Knaben.

1.

Naar i Søvnens Favn han hviler,
Lyst jeg fra hans Leie iler,
Kaldet af hans Nød!
Men igjen paa Glædens Binger,
Snart, som Drimens Ravn, jeg bringer
Dibingen sit Brød!
Klapper i Hænberne af Glæde.
Lralala la! la! la!

Bertrand peger paa Døren til Perrins Kammer og kysker paa hende.

Nei, nei! nei!

Væk ham ei!

Therese talende. Han er jo ikke hjemme!

2.

Naar sig Solens Glands udbreder

Strax han efter Venner leder

I den store Bye!

Men i Søarmen de forsvinde,

Dg han maa, for dem at finde,

Til vort Hjerte tve!

3om fer.

Tralala! la! la! la!

Bernard med dampet Stemme.

Ja, ja! ja!

Trallala! la!

Therese.

3.

Venskab, som med Smiil ham møder,

Kjærlighed, som evigt gløder,

Winke fra hans Hjem!

Bernard glad og med Kraft.

Dg paa Jordens dunkle Veie,

Paradiset fun vi eie,

Ved at følge dem!

2egge dansfende.

Tralala! la! la! la!

Therese mumler. Du kommer vel for at gjøre vort Skab færdigt, ikke sandt?

Bernard ligeledes. Ja, min Pige! jeg vilde just nu tage sat derpaa, tager sin Hue og Trøie af. Det er ypperligt, at jeg har faaet en Høylebank sat ind i Jeres lille Støtten, som dog staaer ledigt.

Therese sukende. Ja vist staaer det ledigt — af gode Grunde.

Bernard. Derved kan jeg ogsaa faae Leilighed til engang imellem at stikke lidt paa Jeres Meubler — og engang med Siden skal det være mit Værksted.

Therese. Men hvad var det som Du nylig søgte om Naad for?

Bernard forlegen. I det var — det var Angenting — det angik Snekkesager — en nye Chatolsindretning —

Therese ser ham stift ind i Dinene. Chatolsindretning — saa? — De lyver, Pr. Bernard!

Bernard. Jeg?

Therese truer ham. De lyver; det var ingen Chatolsindretning! — Du bliver rød — Ja, ja, min Dreng! det er godt; naar Du bliver min Mand — og vil bedrage mig, seer jeg bare paa Dine Kinder — saa veed jeg det strax — ja, for Du har gjort det — naar Du bare tænker derpaa.

Bernard leende. Naa, det troer Du?

Therese. Desuden har Du paa et Par Dages Tid været mørk — urolig.

Bernard sagte. Skulde hun have seet Fyren? heit. Jeg? paa ingen Maade —

Therese leende. Hvad for noget, gode Herre! Han er ikke mørk og urolig, endstjondt

vort Bryllup atter er udsat? — Naa, det er klart —

Bernard. Jo vist — hvad er det jeg staaer og siger? jeg er ude af mig selv! Men hvorfor er vort Bryllup udsat?

Therese. Af en meget simpel Naarsag — Du veed hvormeget jeg ho:ber af min Morbroder?

Bernard. Men jeg da? Jeg vilde gaae i Tiden for ham! Borgeren Michel Perrin! — saadan en brav Mand —

Therese. Med saadant et godt Hjerte, som holdt saa meget af min Moder. Han var fattig, sad i et lille Landsbyeekald, og dog sendte han os altid Penge og Foraringer; ja, da han kom her for at søge et Tilflugtssted, blev han bedrøvet — fordi han ikke fandt andre end mig, bortse fra en Laare.

Bernard leende. Vær rolig, du har Du mig, og jeg forlader hverken Dig eller Din Morbroder. Men hvor kunde nogen have Hjerte til at jage ham fra sit Kald?

Therese. Det var ikke hans Menighed — nei! den bar ham paa Hænder! — Desuden brød han sig ikke om andet end at gjøre Godt mod de Fattige. Men hvad skete? en Dag kom Dørrigheden til Byen — den havde sat sig i Hovedet, at der skulde være ildesindede Folk —

Bernard. Ildesindede Folk — ja det forstaae vi nok — i Revolutionstiden bleve de stikkeligste Folk altid ansete for ildesindede.

Therese. Det har Du Ret i, og derfor kunde min Morbroder ikke andet end være det. Han maatte frelse sig ved Flugten — om Natten, med tomme Hænder! og i tre Aar vidste vi ikke hvor han var bleven af.

Bernard. Gud ske Lov, den Tid kommer da ikke tilbage! Men hvad har det at bestille med vort Bryllup? Nu er Din Morbroder jo hos Dig — og det kan aldrig staae feil, at han maa faae et godt Embede —

Therese sukker. Men han har det ikke endnu!

Bernard. Sørg Du ikke for det — saadan en lærd Mand, han kunde jo være Biskop —

Therese. Ja, det kunde han vist, naar han ikke var saa ligesrem og frygtsom — et Barn kan bilde ham ind, at han ikke forstaaer noget! Hver Morgen gaar han ud for at faae sat paa nogle af sine gamle Skolekammerater, som kunde tage sig lidt af ham — men endnu har han ikke truffet nogen af dem.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

Bernard leende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae naar man vil have et Embede.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

Bernard leende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae naar man vil have et Embede.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

Bernard leende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae naar man vil have et Embede.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

Bernard leende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae naar man vil have et Embede.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

Bernard leende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae naar man vil have et Embede.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

Bernard leende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae naar man vil have et Embede.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

Bernard leende. Ja, for Pokker — saa langsomt maa man ikke gaae naar man vil have et Embede.

Bernard. Hvorledes bærer han sig da ad?

Therese. For det første gaar han aldrig ud, uden at han falder i Tanker; hvert Døgn bliver han staaende for at læse Placatene paa Gadehjørnerne.

*7 Revolutionstiden blev
han forjaget*

Therese. Og dog skal man leve til man
faaer det — med Straderfynningen gaær det
kun maadeligt.

Bernard. Ligefom med Snedkeriet.

Therese. Alle mine Sparepenge ere borte
— seer ned foran sig ja, der er en anden Per-
sons, som er gaaet samme Vej.

Bernard forlegen. Hvad mener Du?

Therese. Ja, jeg har mere end een Gang
fundet Penge i min Sjekuro — det har nok
været hans Rødfillinger? — Men Du er
saa god at sige til ham, at det vil jeg ikke
vide noget af, forstaaer Du, Bernard?

Bernard. Og hvorfor vil Du ikke det,
Therese? Ere mine Penge ikke ogsaa Dine?
Og da vi ville gifte os —

Therese. Just derfor — saa kommer Du
til at arbejde Livet af Dig for at ernære
hele Huset, og det er det jeg ikke vil have
— derfor er det at jeg har trukket Bryllup-
pet i Langdrag.

Bernard. Derfor er det? — O bryd Dig
aldrig om det; jeg bliver dobbelt saa stærk,
naar Du er min.

Mel. Rosen im Haare, den Becher zur Hand.
C. M. Weber.

1.

Alt Kraft mig besjæler, naar Elskte jeg mig
Som Kone Dig tanker;
Med Kjæthed og Mod, som Beskytter
for Dig,

Jeg har Dine Lanter!
Min Kraft er Din Arm, som mig ømt
vil omfroe,
Kjærlighed! Kjærlighed! Kjænter mig
Styrke for To!

2.

Naar salig Du smiler, som Biv, ved mit
Bryst,
Dit Die vil søge
Smaaglutten, som, tryllede frem ved vor
Lyst,

Bort Held kan søge —
Dog hurtigt de storkes hvor Tilfredshed
boer,
Kjærlighed! Kjærlighed! snart vi besyngte
med Chor.

Therese som har vendt sig bort med nedslagne
Dine. O, Bernard! jeg kan forsikre —
Bernard munter. At Choret vil være
Dig velkommen?

Therese staaer ham paa kinden. Spøge-
fuld! nei, at Du behøver ikke at plage Dig
selv — jeg har endnu saameget, at jeg kan
komme ud med det i lang Tid. sagte, idet
hun seer paa et Pengestykke. Ja, tredive Sous,
som vi kan faae Middagsmad for — det er
det Høje! sukker. Og det har været mig
tungt nok at bringe det tilveie!

Bernard. Men kommer Din Morbroder
ikke snart?

Tredie Scene.

De Forrige. Perrin udenfor.

Mel. Evige Gud mit Hjed Du lede (med Pauserne
i 2den Act). To Dage. Cherubini.

Therese.

Snart han er her —

Perrin fra Gaden.

Therese! hør mig!

Therese talende.

O! der er han alt!

ved Vinduet.

Morbroer! kom op!

Perrin fra Gaden.

Jeg sidder fast!

Therese talende.

Hvorfor!

Perrin fra Gaden.

Til denne Droskekudst, som kjer mig!

Bernard talende.

Hvad for noget?

Perrin fra Gaden.

Tredive Sous fra Vinduet kast!

Therese talende.

Men høre Morbroder —

Perrin fra Gaden.

Jeg er til Bogens, men uden Penge —

Therese kaster Pengene ud i et Papir.

Der —

Har Du faaet dem?

Perrin.

Ja, o ja!

Therese ved sig selv.

Ei dette Maaltid varede lange,

Det tog i Drosche bort herfra!

Therese. Men jeg maa ikke lade ham
mærke min Rod, til Bernard. Naa, vær
munter, Bernard, at min stakkels Onkel dog
i det mindste ikke skal troe, at han falder
mig til Byrde.

Bernard. Vær Du rolig! Nu skal Du
nok see, jeg vil fortælle ham, at Du ikke
kan komme ud af det! To vist! det var at
slaae ham ihjel. Kad Du mig om det —
jeg er ikke saa dum og — stille! der er han.

Fjerde Scene.

De Forrige. Perrin kommer fra Baggrunden.

Perrin. Uh! — saa mange Trapper —
det trætter i min Alder. Og saa denne
Kudst, som bad mig om Drifkepenge! —
Jeg svarede ham ogsaa; Nei, min kjære
Borger Kudst — seer Bernard og lyder ham
haanden med et Slag. God Dag, Bernard!
god Dag, Børn!

Bernard. God Dag, Borger Perrin!
Perrin omfavner Therese. Og Du, min
lille Therese! seer viemodig paa hende jeg har
ikke seet Dig endnu i Dag, og naar Du
vidste hvor det forsoer mig — til Bernard.
Ja for hun ligner sin Moder, min gode
Madeleine — hendes lille butte Mund, naar
hun skændte paa mig — for det maa jeg

fige Jer, da jeg var ung, havde jeg aldrig Penge.

Bernard sagte. Jeg synes, at han slet ikke har forandret sig med Alderen.

Perrin stødte bevæget. Og det var Madeleine, som stak lidt til mig! Stakkels Søster —

Therese med Smil. Nu Morbroder! lad os ikke tale mere om det.

Perrin samler sig. Du har Ret — man maa ikke gjøre sig om om Hjertet, naar man har Forretninger! — Men saameget er dog vist, jeg lægger mig aldrig rolig i min Grav, for jeg har seet Dig lykkelig med en ærlig Karl, som jeg kjender. — skotter til Bernard.

Therese. Kjære Morbroder!

Perrin gaar hen til Bernard, som er paa den anden Side af Stuepladsen og siger, med Dinene paa Therese, der gaar til Kammen. Seer Du, Bernard! nu har jeg hittet paa en Brudegave til Jer — et halvt Dussin Solofkeer — Vil Du nu bare ikke komme med Indbendinger. — Jeg har allerede seet dem hos Guldsmeden — det er det Første jeg skal have kjøbt — naar jeg bliver ved Stillingen.

Bernard sagte. Kunde man nu ikke gaar i Ilden for den gode Sjæl.

Perrin hoit. Naa, saa Du kommer for at spise Frokost hos os, Bernard?

Bernard. Jeg — nei —

Perrin. Vil Du nu ikke gjøre Vasen — Therese! sig ham dog, at det klaer ikke.

Therese ved Kammen. Morbroder har Ret! vi ventede Dig —

Bernard. Ah, naar De have ventet mig — det er en anden Sag.

Perrin gnider Hænderne. Flink, mit Barn! flink! dersom Bernard har ligesaa god Appetit, som jeg, saa skal Din Frokost faae Fødder at gaar paa. — Den friske Luft — min Glæde —

Bernard levende. Saa De har havt Lykken med Dem?

Therese gaar hen til Perrin. Hvad, Morbroder!

Perrin med en triumpherende Mine. Ja, I ventede det ikke — Du især, Therese! Du har nu altid paastaet at jeg ikke kom nogen Vej —

Therese. Saa Du har faaet et Embede?

Perrin. Du skalde heller spørge om jeg ikke sraar var bleven anden Consul i Frankrige — Nei, Barn! det gaar ikke saa raff; men Tingen er i god Gang.

Therese. Saa Du har truffet Dine gamle Skolekammerater?

Perrin. Justement.

Bernard seer paa Therese. Naa, han har Lykken med sig!

Perrin. Ikke sandt! Først var jeg hos Camus — Du kjender nok den lille Camus — nei, det er sandt, Du kjender ikke den lille Camus! han er bleven en fornem Mand

og kan gjøre noget for mig — han var taget bort —

Therese. Taget bort —

Perrin. Saa gif jeg til den tykke Brignonnet — han er Oberst ved Donau-Armeen —

Therese. Saa Du traf heller ikke ham?

Perrin. Vilde Du kanstee have at Manden skalde reise fra Donau for at tale med mig? Men den Dreieb, han var hjemme.

Bernard. Ja saa!

Perrin. Han er Magazindirecteur — og boer i Forstaden Roule — tank Dig min Lykke — det var just hans Audiencebag.

Therese. Nu da?

Perrin. Der var kun een Ting som stod mig for Hovedet — da jeg gif hen til ham, sagde jeg til mig selv: En Audiencebag — det er upasfende — der er mange Folk — han bliver glad over at see Dig — forsommer sine Forretninger — lader Folk gaar —

Bernard smilende. O det behøvede De ikke at være bange for.

Perrin. I g gif dog derhen. — Men da jeg troer at jeg staaer ved Huset, stikker jeg Næsen i Veiret, for at see efter Huusnummeret — og saa læser jeg paa et Hjørne: Bastillepladsen.

Bernard. Hvad for noget?

Perrin. Det maa ikke være der, sagde jeg til mig selv, og saa gif jeg ind til en Skomager for at spørge, hvor jeg var kommen hen — leende. Just i den modsatte Ende af Byen — jeg var gaaet til høire istedetfor til venstre.

Therese. Seer Du — at gaar saadan i Tanke.

Perrin. O, det fik jeg saamen godt betalt. Tank Du — Skomagerkonen var hjemme fra Boret — Vi prælede om gamle Venner, om mine Cognesfolk — og dersom Du havde seet de smukke Born — jeg stavebe med dem, medens jeg hvilede mig — o, hvor jeg var glad — det huffede mig paa de Dage, da jeg var omringet af alle Cognets Røllinger — og da jeg, naar jeg havde last med dem, tog min Flolin og spillede op for dem, imedens de dansede —

Bernard. Hvad — De spillede op for dem? — De? en Præst?

Perrin. Ja hvad Ondt var deri? efterader ham. jeg spillede op for dem; jeg en Præst! Er det saa forstrækkeligt? — jeg kjænte og prælede ikke altid — nei, jeg havde en anden Naade at ubrede Lykke paa.

Mel. Den, man som Herremand r. Soieldieu.

1.

Naar jeg den Gamle kunde pleie, Og hærtil rætte Armod haand, Naar til den Sygges mørke Leie Seg bragte Trost, som Mitheds Aand,

Naar jeg til Munterhedens Rige
Forvandleb ved min Fryd vor Dal,
Raabte jeg glad: nu tør jeg sige,
Jeg har trolig rygtet mit Raab!

2.

Glæden er Syndens værste Fjende;
Held den, som kan af Hjertet lee,
Vi os til dem med Tillid vende,
Hos hvem uhyklet Fryd vi see!
Mit Sogn bestod af Lykkelige;
Thi Glæden kun var min Moral;
Dg derfor stolt jeg nu tør sige:
Jeg har trolig rygtet mit Raab!

Therese. Naa, saa Du gif da hen til
Magazindirecteuren.

Perrin. Ja vist! Kubciencen var forbi —
jeg kunde ikke komme ind. Men jeg sagde
til mig selv: Sagerne gaae godt; i Dag
kan Du nok hulle Dine gamle Been og tage
en Drosche.

Therese. Det gjorde Du Ret i! smilende.
Men jeg vil vadde, Morbroder! Du var
dog glad over at Du ikke traf ham.

Perrin. Hvad? — Du vil dog vel ikke
bitde mig ind, at jeg er hange for mine
gamle Venner —

Therese truer ham med Fingeren og leer.
Hum!

Perrin. Na Snak! sagte til Bernard.
Skjelman har Ret! heit. Sig gaar berhen
i Morgen igjen.

Therese. Men saa er det ikke Kubcienc-
dag! Du træffer ham ikke.

Perrin ivrigt og fornoiet. Saa er det ikke
min Skyld, jeg har gjort alt hvad der
staaer i menneskelig Magt; jeg vil skrive
ham til —

Therese. I Dag!

Perrin. Du er dog ogsaa ret ubarm-
hertig. Nu foger Din Melk over —

Therese løber til Kaminen. O nei, Mor-
broder.

Bernard sagte. Jeg seer nok, at det
ikke er kommet meget videre med Gifter-
maalet. han tager et lille Bord, som staaer ved
Kaminen, og sætter det i Midten af Stuepladsen.

Perrin sætter sig ved den ene Ende. Det
er sandt, Bernard! jeg har mødt en Mand,
som jeg talte med om Dig —

Bernard forvirret. En ung Modeherre —

Perrin. Hvem taler om en Modeherre?
— nei, den gamle Smedkermester Adams,
han sagde, at han havde givet Dig en Avis
til mig.

Bernard tager den op af Lommen. Ja,
her er den.

Perrin. Læg den der paa Bordet; veger
paa det Bord, hoorpaa hans Papirer ligge. Jeg
vil lase den siden. Sed sig selv. Hele Paris
taler om den Armeé, der trækker til Genf
— man kan ikke begribe hvad den skal bru-
ges til.

Bernard. Det er sandt, der seer Ud-

skrivninger, holdes Revuer! nu er der en i
Morgen paa Carrouselpladsen! fem Regi-
menter.

Perrin. Det vil blive smukt at see!
Naa, der faae de urolige Hoveder noget at
tanke paa —

Therese dækker Bordet.

Bernard ryster paa Hovedet. Hum! dem
er der endnu en Deel af! Jeg har en god
Ven — sagte. Hvad om jeg spurgte ham
til Naads uden at han kunde mærke —

Perrin tygger paa en Størpe. Naa, Du
har en god Ven —

Bernard sætter sig ved den anden Ende af
Bordet. Som er i en flein Forlegenhed —
en Kammerat fra Arcole!

Perrin til Therese. Du har dog ikke
glemt Sukkeret, min Tos? til Bernard.
Bliv kun ved, jeg hører nok.

Bernard. Før han marscherede til Ita-
lien havde han et Par Gange smeltet et
Gevær af — ikke i Krig, men saadan — De
forstaaer mig — i Revolutionen sukker.
Det var sørgeligt — Fjenden talte fransk
som vi, og sloges — saa det var en Glæde
at see.

Perrin sukker ogsaa ibet han skærer et Stykke
af Brodet. Al ja!

Bernard. Min Kammerat var i de
Blaae — de traf en Dag paa de andre. —
Det første Skud strakte ham til Jorden —
Knipster og Drer svæbe over hans Hoved
— da sprang et puurt ungt Menneske, en
Officer frem og reddede hans Liv.

Perrin stateglad. Det var smukt — aa!
det var meget smukt! Men hvor kan det
sætte ham i Forlegenhed?

Bernard. Saa hør dog; min Ven har
i Dag mødt den lille Officer her i Paris —

Perrin. Dg saa?

Bernard hidsig. Hvad vil han bestille
her?

Perrin rolig. Kommer det ham ved?

Bernard hastigere. Men betank, han
var forklædt, og at han hører til et Partie —

Perrin smilende. Ah, Du troer at han
ogsaa vil lægge sig efter Revolutionsvæsenet.
— D, han tager sig nok i agt! Hvad vil
desuden Din Kammerat gjøre? give ham
an — blot paa Mistanke? give sig af med
det meest lumpne og foragtelige Haandværk
— være Spyon —

Bernard med Afstye. Fy!

Perrin alvorlig. Lad ham vogte sig for
det, Bernard! en Soldats Værelse skal være
hvid som Sne! En Vens Hemmelighed er
for en ærlig Mand lige som Skriftestolens
Hemmelighed — den maa døe i det Bryst,
hvori den er nedlagt! forandrer Tønen. Men
hvem siger Dig desuden, at det unge Menneske
ikke er kommen til Paris for ganske andre
Ding? — Kanstee han hører til Reserve-
armeen.

Bernard glad. Troer De?

Perrin. Vi vil lade den første Consul, den lille Bonaparte, om det — den Mand forstaaer sig bedst paa de Ting; og naar Regjeringen mærker —

Therese sætter Mellem paa Bordet. Na! lad nu Regjering være Regjering, og tank paa Frokosten.

Perrin munter. Therese har min Tro Act. til Therese. Sæt Du Dig imellem os To. Hun sætter sig. Na, hvad den Kaffe dufter deiligst — Muntret ifærd med den! Seer paa Therese. Du lille gode Løs! jeg seer Dig endnu for mig, da Du kom og aabnede Døren! Dine bløe Dine — Din simple Paaklædning — og det lille Kors paa Dit Bryst — Seer overrasket paa hende. Men hvad er det, Therese! hvor er Dit Kors?

Therese forvirret. Mit Kors?

Perrin. Ja, det Du har faaet af Din Morbror — det maa Du altid gaae med. Du har dog vel ikke tabt det, vil jeg haabe?

Therese forvirret. Nei — nei vist ikke, Morbror! jeg har — bragt det hen til Guldsmeden, for at faae det gjort ved.

Bernard nair. Jo vist, Du havde det jo i Aftes — Therese træder ham paa Foden. Av!

Perrin. Hvad var det?

Bernard. Ingenting, Borger Perrin! ingenting — jeg stødte mig paa Bordet —

Perrin. Men Korset — Korset?

Bernard uden at see Thereses Tegns. D, det skal De ikke være bange for — hun tør ikke sige det — men det hendes hver Dag for Folk, der hove mere end vi — man kommer i en lille Forlegenhed — man skal ud med Penge —

Perrin slaaet. Ah! jeg forstaaer Dig. Reiser sig langsomt og kaster sin Serviet paa Stolen.

Therese. Men hvad feiler Dig, Morbror?

Perrin bevæget. Ingenting — ingenting! jeg er ikke mere sulten.

Therese reiser sig. D, Du sagde nylig —

Perrin som før. Man kan tage fejl. — Jeg syntes, at den friske Lust — Bevægelsen — aa, det var Indbildning — jeg var ikke rigtig sulten.

Therese gaar hen til ham. Kjære Morbror! jeg troer, at min Kaffe —

Perrin endnu mere bevæget. Din Kaffe, er som Du, min Engel! den bedste af Verden. Tager hende om Hovedet og vobdliner rørt. D, jeg som ikke kunde mærke det. Stakkels Blud — lille Engel! som opofferer — aften en Taare. Nei, det kan ikke blive saaledes ved — halvblende, halvgradende. D, hvor Du er god, jeg er saa fornøiet — og dog gjør det mig saa ondt — lille Nese! det kan ikke blive saaledes ved! Gaar ind i sit Værelse,

Femte Scene.

Bernard. Therese.

Therese efter et Døbtiks Tausshed. Du er da ogsaa ret en Glæderhank.

Bernard bestrøft. Men hvor kunde jeg tænke — D, hvor han er mistroisk! reiser sig og sætter Bordet hen til Vinduet.

Therese. Trædse jeg Dig ikke haardt nok paa Foden — men Du forstaaer ingenting. Gradende. Nu veed han, at jeg har sat Korset ud, og han er istand til at sulte sig ihjel —

Bernard. Gode Therese! grad ikke — vi maa absolut have Korset løst —

Therese. For hvad —

Bernard levende. Var ganske vilig! jeg skaffer Penge — jeg — griber i Lommen. ja, jeg har ikke en Skilling, men alligevel —

Therese. Jeg faaer et Indfald — jeg har nogle Penge tilgode hos en fornem Dame, som lader sje hos mig — de rige Folk vil saa nødig betale; men i Dag vil jeg bede hende ret meget —

Bernard. Jeg følger Dig derhen —

Therese. Nei, bli Du hos Morbror —

Bernard. Hvorfor? vi komme desto snarere tilbage.

Døren i Baggrunden aabnes. Jules træder ind.

Therese. Ah — en Fremmed —

Bernard sagte. Det Satans unge Menne! jeg kan ikke smutte fra ham.

Sjette Scene.

De Forrige. Jules traet efter Dattidens Mode.

Jules. Ah! er Du der, kjære Bernard? For Gønden! jeg kommer tilpas — Du ventede mig ikke —

Bernard forvirret. Nei — og det glæder mig meget —

Jules. Jeg var henne hos Din forrige Mester, som sagde mig, at Du var her fra Morgen til Aften — seer Therese. og det undrer mig ikke.

Therese sagte til Bernard. Er det en Ven af Dig?

Bernard ligeledes. Ja! vi kjende hinanden fra Armeen. Han har frelst mit Liv! heit. Jeg vilde just gaae ud —

Jules. Det gjør mig ondt — thi jeg maa endelig tale med Dig.

Therese. Jeg vil ikke være Dem i Veien — tal De kun sammen i Magelighed — jeg løber.

Bernard. Hvad for noget?

1.
Mel. Dit var jeg gal ic. Nonnerne Devienne.
Drofast jeg med
Du gaar, min elste Pige!

Therese

Nei, Kjærlighed

Vor her for Venskab vige;

Det sluttet blev
Hvor Blodet Pagten frev,
Din Ven en Time giv
Til Gjengjæld for et Liv.
Jules med Betydning, og Therese.

Det sluttet blev
Hvor Blodet Pagten frev,
Din Ven en Time giv
Til Gjengjæld for et Liv!

Bernard sagte,
Afgunden nær
Den Arme vist er her!
Dg ak! hvis nu med sig
I den han styrter mig?!

Bernard sagte.

2.
Ak, jeg kan ei
Mit Hjertets Uroe dosge!

Heit.
Tor paa Din Vel
Din Mand Dig ikke følge?

Therese trækker ham skjelm tilside og siger sagte.

Var Du min Mand
Seg sa'e: Her blive han!
smigrende.

Men Du kun Kjerest? er
Derfor jeg beer: Bliv her!
Jules som før. Therese.

{Bi} Bemærk blev

{S} Hvor Blodet Pagten frev,
Din Ven en Time giv
Til Gjengjæld for et Liv.

Bernard sagte.

Afgunden nær,
Den Arme vist er her,
Dg ak! hvis nu med sig
I den han styrter mig?!

Therese nikker til Bernard, giver et lille Knitst
for Jules og lever ud.

Syvende Scene.

Bernard. Jules.

Jules seer efter Therese. Meget smul paa
min Vel! jeg gratulerer Dig. Seer Bernards
merke Mine. Men Du seer saa alvorlig ud,
Bernard! Skulde Du allerede have glemt —

Bernard levende. At jeg skylder Dem
Livet? — Gud give, at jeg kunde vise Dem
samme Tjeneste, ved Dpoffretsen af mit
Blod! De skulde see, at Bernard er ikke
utaknemmelig. Men det er just fordi jeg
elsker Dem, fordi jeg veed, at De er et
hjætt og godt ungt Mennecke, at Deres
Komme forsærder mig. Jeg veed hverken
Deres Navn eller Stand! men den Fane,
hvorunder De kjæmpede, og den Sag De for-
svarede — alt siger mig, at De svæver i
Fare i Paris.

Jules rolig. Langsfra.

Bernard forundret. Hvad — De tænker
da ikke mere paa —

Jules som før. Aldeles ikke —

Bernard glad. Er det muligt?

Jules. Vi vare paa en slet Vel! Bor-

gerkrig! nei! den ville vi ikke bringe over
det elskede Frankrige, hvis Hæder og
Lykke vi alene tænke paa at udbrede! Jeg
har forandret mig Plan.

Bernard griber hans Haand. D, De
veed ikke hvor glad De gjør mig. Befal nu
over mig, forlang det Liv. De har skienet
mig, jeg vil være stolt af at offre det for
Dem.

Jules trykker hans Haand. Ketsaa, det
gjorde jeg Regning paa.

Bernard. Har De en Fornærmelse at
hævne?

Jules. Nei! Med Forsigtighed. Men sig
mig hvorfor Du forlod Tjenesten, Du som
endnu er ung?

Bernard viser sin Haand. Jeg blev
saaret —

Jules. Saa Du kunde ikke bære Ge-
varet.

Bernard smilende. Jo; men jeg blev
lidt stobt — de git mig forbi —

Jules sagte. Nu ere vi ved Sagen!
heit. Dg dersom man gav Dig Leilighed
til at faae den Grad Du har fortjent?

Bernard. Hvad siger De?

Jules med dæmpet Stemme. Stille! —
Der er en hemmelig Expedition i Sjæve.

Bernard sagte. Den Gamle havde Ret
— Reserverarmeen. heit. En Expedition,
som vil gavne Frankrige?

Jules. Som vil gavne Frankrige.

Bernard kser sig bag Dret. For Fan-
den — blive Sergeant? —

Jules. Dg et halshuudrede Louisd'orer
i Haandpenge.

Bernard ude af sig selv af Glæde. Et
halshuudrede Louisd'orer! D, hvilken Rit-
dom! Gamle Morbroder! Therese! jeg kunde
hjælpe dem! gifte mig, naar jeg kom hjem.
heit. Det er Drd; jeg er færdig.

Jules viser ham et Papir. Saa skriv Dit
Navn her.

Bernard munter, idet han taget Papiret og
gaaer hen til Bordet. Med storste Fornøielse!
Kom her, saa skal De see Kragekæer, som
ikke bande. Seer paa Papiret. Om! det er
nogle besynderlige Navne — slet ingen af
de gamle Kammerater. laser. „Cecogneur,
Lanori, Jean Durand“ —

Jules. Det er mig.

Bernard seer paa ham. Dem? De spoger!
De hedder ikke Jean Durand! Deres Sol-
dater gave Dem et andet Navn.

Jules utaalmodig. Hvad siger det?

Bernard ræster Papiret paa Bordet og gaaer
hen til ham. Hvad det siger? — Falske
Navne!

1.

Met. Der Wein erfreut des Menschen Ders.
Man gaaer ei under fremmed Flag,
Vil man for Ret og Vre bløde,
Ret, stolt af en retfærdig Sag,
Man just vil Fjendens Die mode.

Hyad med sit Liv man kjøbe vil,
Maa mere hjært end Livet være;
Derfor jeg sætter mit paa Spil,
Kun hoor min Død mig skænker Gode!

Jules under Mellemspillet. Men betænk
dog, min Ven:

2.

Bernard heftig.
Jeg seer her lurer nedrig Svig;
Thi ærligt Mod gaaer ei med Masse —
Gåig frem, hvad fordrer Du af mig;
Tro ei ved List mig at forraske.
Kom viis mig, at Du selv har Mod
Til denne Pagt at underskrive;
Thi ei jeg offre vil mit Blod
Naar selv Du ei ei Navn vil give!

Jules. Men —

Bernard. Det hjælper ikke, jeg vil
først vide hvortledes —

Jules. Nu vel, naar Du ikke paa anden
Maade — Stille! der kommer nogen.
Striber ham i Armen.

Ottende Scene.

De Forrige. Michel Perrin kommer fra
Barettet, han er nedstunken i dybe Tanker.

Perrin ved sig selv. Nei, det kan ikke
blive saaledes ved — seer de to unge Menne-
sker. Hvem er det?

Bernard. Bryd Dem ikke om det, høre
Mordbroder! det er en god Ven — Borger —
Jules afbrøder ham. Jean Durand.

Perrin i Tanker. Naa, Borgeren Jean
Durand — Han vil spise hos os? sagte. D
hvad er det jeg siger?

Bernard. Nei, nei, det er en Sag —

Jules. En Bestilling som hæfter meget.

Perrin gaaer hen og sætter sig ved Bordet.
Godt — Børn! — godt! snak I kun og
bryd Jer ikke om mig.

Bernard sagte til Jules. Det gaaer ikke
an, at tale derom i hans Navn. Jeg
ger paa Døren, der gaaer ind til Kjøkkenet. Men
her er mit Værksted.

Jules sagte. Saa kom da — thi jeg
forlader Dig ikke før Du gaaer over til vort
Partie.

Bernard. Og det gjør jeg ikke, før jeg
veed Alt. Kom! kom! kom!
Han tager Jules ved Haanden og gaaer med ham.

Niende Scene.

Perrin som sidder, ved sig selv.

Det er afsjort, det kan ikke saaledes blive
ved — Stakkels Glut! — og jeg som ikke
har mærket noget; jeg spadserer, sover, spi-
ser — med et Suk. jeg spiser dobbelt saa meget
som ellers — de undvære Alt — ja, de
sælge endog saa for min Skyld! Reiser sig og
gaaer frem og tilbage i heftig Bevægelse. Ah,
Michel! Michel! Du som skulde være deres
Støttepæl, deres Hjælper i Nøden — i en be-

stemt Tone. Der maa tages en Beslutning —
jeg maa arbejde — ligegodt hvorpaa. —
Naar Alt kommer til Alt, saa har jeg Arme
ligesaa godt som andre — jeg har længe
tænkt paa, om jeg ikke kunde gaae i Smed-
lære hos Bernard; men det gaaer ikke.

1.

Mel. Vor Møller hjemad kunde sig. Dalayrac.
Jeg alt med Strubhølv har forsøgt
Paa at afrette Brøder,
Men ak, jeg ei med al min Kløgt,
Traf paa de rette Steder.

Talende.

Det gif — eftertigner Lyden af en Hølv.
Men, aa!

Hift, Jae han, tog jeg altfor lidt.
Her, Jae han, kom jeg altfor tidt.
Før Brødtet lige blev — mig selv jeg ikke
faaner —
Gif det op — sultende, gif det op i bare
Spaaner!

2.

Da det ei gif, jeg Saugen greb,
Men det var meget varre;
Det med at holde Stregen kneb,
Og Saugen var min Herre!

Talende.

Jeg stod hele Tiden — eftertigner Lyden af en
Saug. Men Herregud!
Naar den løb stærkt, saa vilde jeg
Strax vise den med Fingren Ve!
Av, naar jeg troede, jeg stod bedst og sned-
kererte,
Jeg mig selv — sultende, jeg mig selv kun am-
puterede!

Saa er der Historier med at forbinde og
plasterere mig! — Men der er jo andre
Ting — som Pennen — seer Avisen som ligger paa
Bordet. Avisen, lad os see blandt Tjenester
anvise; sætter sig og rigger i Avisen. thi mine
Venner stoler jeg ikke mere paa — desuden
er der ikke et Dieblis at give bort. Hum!
„En paalidelig og reel Mand kan faae en
god Tjeneste!“ — Det er noget for mig!
„naar han indskyder 20,000 Franker i en
Handel.“ Nei, det er ikke noget for mig!
Kæser. „Reservearmeen —“ ja det er just den
jeg mangler. „Politiministeren gjør opmærk-
som paa, at Forordningen af 7de — mumter vi-
dere, men standser paa engang. Hvad, min
Gud! hvad seer jeg? — undertegnet af Fouché
— skulde det være Joseph Fouché? — min
bedste Ven, min Skotekammerat! Naa, han
vil ikke negte mig sin Hjælp — Standser.
Men det er jo umuligt! han, Minister! Og
hvorfør ikke? man har seet saa meget. —
Han var et godt Hoved — en ærlig Sjæl,
men snu og smidig som en Kat. — Han
kan nok have skuppet sig igjennem. Reiser
sig. Om jeg gif til ham? Nei — hvis han
tog slet imod mig, var jeg nødt til at holde
op at elske ham — jeg vil hellere skrive ham

til; dersom han ikke svarer, tænker jeg, det var ikke ham, og saa er der ikke videre i det. — Leber til Bordet. Der vil jeg! Jeg har just et Ark Papir, det er det eneste, men jeg kan ikke bruge det bedre. Min lille Joseph! — skriver. „Borger Minister!“ ved sig selv. Han kan ikke have glemt mig — vi studerede jo ogsaa Philosophie sammen —; men siden han er bleven Minister huffer han maaskee ikke mere paa, at han har været Philosoph. Skrivende. „Borger Minister!“ der bankes. Kom ind!

Tiende Scene.

Perrin ved Bordet. Fouché i en meget simpel blaa Morgenfrakke.

Fouché i Baggrunden. Jeg har nok taget feil af Døren.

Perrin skrivende. „Jeg har den Ære at bede Dig om —“ jeg har aldrig kunnet lide denne republicanke Dutton, men mellem Venner — skrivende. „at bede Dig om en privat Audience —“

Fouché sagte. Det er bedst, jeg spørger mig for! Til Perrin. Boer Borger Michel Perrin —

Perrin stikker Næsen i Veiret. Boer her — visse paa en Stol. Hav den Godhed —

Fouché seer paa ham, sagte. Men det er ham! — ja, min ærlige Michel! — han har ikke forandret sig.

Perrin holder Pennen i Veiret. Tør jeg vide hvad der forfatter mig den Ære —

Fouché. Jeg kommer — fra en af Deres Venner.

Perrin tænker efter. En af mine Venner? Fouché sagte. Han kender mig ikke igjen.

Perrin sagte. Na, det er kanstoe min Magazindirecteur, som sender — Hei. Om Forladelse! Borger, jeg er til Tjeneste — jeg skriver bare til min Ven Joseph —

Fouché. Joseph Fouché? Ministeren?

Perrin levende. Saa han er virkelig Minister! — De kender ham ogsaa —

Fouché. Fouché? meget nøie!

Perrin. De kender ham? — Säg mig, er han endnu altid en stikkelig Fyr? Troer De, at han vil tage venlig imod mig?

Fouché smilende. Han! — han er istand til at besøge Dem først.

Perrin. Na Snaa, hvor skulde han faae at vide, at jeg er her! — det veed han jo ikke —

Fouché. Hvorfor ikke! — hans Stilling skaffer ham Underretning om alle, der kommer til Paris, han kunde have seet Deres Navn — og det er saa behageligt at møde Navnet paa en Barndomsven! Man troer, at han er haard og ufølsom, fordi han veed at vurdere dem der ere om ham; men en Ven, en sand Ven! det er ham en uventet Lykke — og han veed, at De allerede i en

Maaned har været i Paris uden at besøge ham! Min Gud! har han sagt, jeg troer, at Michel er bleven stolt fordi jeg er Minister.

Perrin. Jeg stolt? — jeg — Smilende. Men De kalder mig Michel. — Han har maaskee talt til Dem om mig?

Fouché. Ja vist.

Perrin roer. Er det muligt — han har ikke glemt vore Drengeaar?

Fouché levende. De svære Lectier, gamle Virgil —

Perrin. Ragerne han fik fra sin Fader — Fouché heftigere. Og altid deelte lige.

Perrin. O, nei! — der var allerede lidt Frygarrighed i ham — han maatte have de første — men det var billigt — han hjalp mig jo med min Stil.

Fouché levende. Og De hjalp ham med at faaes.

Perrin. Ja, saadan med Puf! det er sandt! jeg var lille, men stærk — uh! Jeg huffer især engang, da vi have et deilig Slagsmaal — det var Horatiernes Kamp — tre mod tre —

Fouché huffer sig om. Ja, ja — Joseph saldt —

Perrin. Ja der var Gen der gav ham Gen med Gradus ad Parnassum lige for Møven.

Fouché. Saa kom De som en Løve —

Perrin knytter Hænderne. Som en Tiger! — og jeg fik den deiligste Smøre —

Fouché seer paa ham med Deeltagelse og peger paa Dørlaaget. Der — der —

Perrin med Ærme. Men jeg ventede paa Knekten — jeg faae ikke den store —

Fouché levende. Mathieu —

Perrin. Som var bag ved mig —

Fouché glemmer sig i sin Vrigghed. Saa freg jeg, „tag Dig i Akt Michel!“

Perrin beskuer ham forbauset. Hvad? Du freg? — Det var Dem, som — Du — Dig

Fouché udbreder Ærmene imod ham. Na! — kom — Du skulde have illet i mine Ærme for lange siden.

Perrin i hans Ærme. Joseph! — min gode Joseph — med bevende Stemme. er det muligt — ja — ja vist er det Dig — det er rigtigt nok Dig! thi Du har Lærer i Dinene!

Fouché væremodig. Michel!

Perrin terrer Dinene. O hvor det gjør godt! — Jeg havde ikke kjendt Dig — hvor Du er forandret, stakkels Joseph! men det er det samme.

Mel. Les adieux de Bertrand.

O hvert et Træl, jeg i min Barndoms Dage
Har lært at elske, seer jeg atter her,
Et Tid og Lykke kunde dem forjage,
Du mig igjen min elskte Joseph er.

betragter ham.
O, nei, o nei! jeg seer Din Taare rinde,
Og Frygtens dunkle Skyer sølpe hen!

Fouché talende. Du frygtede? for hvad?

Perrin kaster sig i hans Arme.

Å, den, som staaer saa høit paa Verdens Træde, kan sjelben see en fjern og fattig Ven!

Fouché. Du Nar! — Du frygtede for at jeg ikke vilde kendes ved Dig?

Perrin. Ja, ja — Din Stilling, — Du er omringet af Menneſter, som Du gjør lykkelige — Du omgaaes med lutter fine Folk.

Fouché smilende. Hum, min Ven! — Selskabet er noget blandet.

Perrin. Du har en god Post — jeg forstaaer mig ikke paa det Bæsen — men Du har jo en god Post?

Fouché. Den meest indbringende, i det mindste!

Perrin. Og Du bestyrer den godt.

Fouché smilende. Ja, just ikke saameget slet.

Perrin. Nu leger Du beskeden — jeg er vis paa, at Du har Alles Kjærlighed.

Fouché trækker paa Skuldrene. Kjærlighed! — det er just ikke det der følger med mit Ministerium! — Verden er uretfærdig! Man fordrer Fred og Rolighed, men betænker ikke hvor vanskelig det er at vedligeholde den. Seer paa sit Uhr. Men, tilgiv, jeg skal i Statsraadet — jeg maa forlade Dig! Men Du kommer dog og besøger mig, Michel? — om Morgenen — saa kan vi sladdre sammen —

Perrin heftig. Hvad! hvad! vil Du allerede gaae?

Fouché. Mine Colleger vente paa mig. Gjør nogle Skridt hen imod Døren.

Perrin holder ham tilbage. Na, lad dem vente; de see Dig hver Dag, og jeg har endnu ikke sagt Dig et Ord. Du seer, jeg var isærd med at skrive Dig til. Sæt Dig, jeg beder Dig; tvinger ham til satte sig, ellers er jeg ikke i mit Gs. Sagte. He! he! he! Nu kan jeg sige, Ministeren hører mig til. heit. Seer Du, det angaaer en Sag, som ikke kan opsættes. Du har da ikke glemt, at jeg havde et lille Kald?

Fouché. Hvori Du gjorde meget godt; hjælp de Fattige, oprettede Skoler.

Perrin heist forbauset. Det veed Du?

Fouché smilende. Dersom jeg ikke havde Hastværk, vidste jeg ingenting; men vilde lade Dig have den Fornøjelse at fortælle det. seer paa Uhret. Men jeg kan kun skjanke Dig ti Minuter.

Perrin. Jeg behøver ikke mere end fem. Jeg er ikke den der vil berøve Dig — en saa — saa kostbar Tid.

Fouché. Kaldet blev nedlagt.

Perrin. Ja, i Næbsektiden — o hvilken Tid! hvis Du dengang havde været med i Regjeringen, saa var det ikke gaaet saaledes —

Fouché afbrøder ham. Min Ven jeg har sagt Dig at jeg har Hastværk.

Perrin skjalvende. Rigtig — jeg vilde sige Dig — ja, hvad var det nu jeg vilde sige?

Fouché. Du er der gaaet to Minuter.

Perrin bliver mere og mere forstyrret og veed ikke af sig selv at sige. O, Gud, saa har jeg kun otte igjen — O, jeg ulykkelige Mand! — jeg havde saa mange Ting — og ikke mere end fem Minuter; andre kan derimod —

Fouché. Men tal, ifiedet for at jamre Dig —

Perrin aldeles forvirret. Nei, det faaer jeg ikke Tid til — sætter sig ned ligesom Fouché og lægger Armene overkors. og reent ud sagt, vil jeg heller slet ikke sige noget.

Fouché reiser sig og gaaer hen til ham. Men er Du saa Forstanden! Hør nu — Du er kommen til Paris for at finde Dit Udkomme.

Perrin. Åh, der bringer Du mig paa det — sladdrende. Ja, hos min Søster — som jeg ikke fandt — men hendes Datter — hun har ingen Forældre; men det er en Engel, min Ven! — Hun skal giftes med en skikkelig Gyr — han er Snecker af Profession — en pragtig Arbejder — hvis Du behøver nogle Meubler — Du kan aldrig faae bedre Snecker — Fouché viser Utaalmodighed. Du har Ret — det var ikke Sagen — det vil sige, det er Sagen paa en Maade — for de arme Børn vil gifte sig — og deres Omstændigheder ere smaae! Penge have de fortæret — det vil sige, have vi fortæret —

Fouché utaalmodig. Til Sagen — til Sagen —

Perrin levende, med løbende Tunge. Ja, til Sagen — og den er, at de har ikke mere noget, og jeg heller ikke noget; og dersom Du ikke kan hitte paa, at skaffe mig en Plads i Dit Comptoir, saa veed jeg hverken ud eller ind.

Fouché leende. Og det kunde Du ikke sige strax?

Perrin. Na, saa Du troer, at det er let — terrer Panden. jeg har svebt store Draaber —

Fouché Ansatte Dig — i mine Comptoirer?

Perrin Eller et andet Sted! — Jeg vil gjøre hvad det skal være.

Fouché vil gaae. Jeg skal tænke paa det.

Perrin stanser ham. Nei, Joseph! det er ikke saadan! Du maa ikke sige, jeg skal tænke paa det. — Du maa sige: Michel! den Sag er afgjort.

Fouché. Nu vel, gaae til Desaunais.

Perrin. Desaunais!

Fouché færdig til at gaae. En af mine Divisions-Chefer!

Perrin. Men jeg kommer altid i Tilberede med Navne, og hvis Du ikke skriver det op —

Fouché lytter henimod Skjottenet. Dvs! — vi ere ikke ene.

Perrin forundret. Hvad for noget?

Fouché. Der er Nogen som talte i Narheden.

Perrin. Naa, han har skarpe Øren — jeg har ingenting hørt.

Fouché. Men jeg! — Dvælsen — seer Bernard og Jules komme ind. Hvad sagde jeg?

Ellevte Scene.

De Forrige. Bernard. Jules.

Bernard heftig, men med dampet Stemme. Nei, nei! — et Menneskes Liv — min forrige General —

Jules holder ham tilbage, da han seer de andre. Stille!

Perrin til Fouché. Rigtig, det havde jeg glemst! Det er Bernard, min Søsterdatters Hævneste, og et ungt Menneske — tænker efter for at huske Navnet. Borgeren — Borgeren —

Jules med Bestemthed, idet han fremstiller sig for Fouché. Jean Durand — Directeur for Theatret; Foreningen.

Fouché ved sig selv. Jean Durand?

Sagtager ham med Dvælsomhed.

Jules. Det vil være mig en Fornøjelse, hvis jeg kan være Dem til Tjeneste, Borger! Marter at Fouché nærmer sig til ham med et opsættomt Blik. Hvad mon han vil?

Fouché gjer et Tegn til ham at han skal komme nærmere. De siger De hedder Jean Durand?

Jules. Ja, Borger!

Fouché med halv Stemme. Det er ikke sandt.

Jules haver Stemmen. Hvad, Borger? Fouché. Ikke saa højrøstet, min Herre! De hedder Jules de Crussac.

Bernard sagte. Gud!

Fouché bliver ved. De er ingen Theater-directeur; men en Forrykt, en Nar, en Bovehals! — Hvor længe har De været i Paris?

Jules utaalmodig. I ser Maanedes.

Fouché. I ser Dage — De har forladt Lyon, hvor De var under Opsigt, De boer i et lille simpelt Hus, hvor der drives et Slags Skjult Gæstgiverie, i den babyloniske Gade; og De er altid forklædt, naar De gaar ud.

Jules opfarende. Min Herre! —

Fouché ligeledes. Jeg har Ret til at tiltale Dem saaledes, jeg Fouché, Politiministeren!

Jules. Fouché! Seer bedreibende paa Bernard. Ah!

Bernard sagte til Jules. Jeg forsikkrer Dem, at jeg vidste ikke —

Jules sagte med Fatning. Jeg er altsaa i Fælben — Huset er omringet — jeg kan hverken forsøge mig eller flygte —

Perrin som staaer ved Kaminen, ved sig selv. Gud veed, hvad han kan have at gjøre med saadan en Gøglerdirecteur!

Fouché til Jules. De seer, at jeg er godt underrettet — og at det staaer til mig —

Jules stolt. Nu vel, tag mit Hoved!

Fouché. Og hvad skal jeg gjøre med det? Var det godt kunde man bruge det? men en Nar, en Galning. — Det var at vise Dem for stor Ære. — De er fri; men i Morgen Aften er De ikke mere i Paris, eller jeg paatager mig at sørge for Deres Logis.

Bender ham Nyggen.

Bernard. Jeg kommer igjen til mig selv. Sagte til Jules. Nu seer De da, at De maa —

Jules sagte. Hast med Udførelsen, ikke andet! I Aften hos Restaurateuren Char-ton — Du ved at der samles vi —

Bernard med Styrke. Nei nei! stol ikke paa mig.

Jules med dampet Stemme, som dog høves af hans indadte Harmes. Dvs!

1.

Mel. Jeg var med i alle Sønner. Joconde Nicolo.

Klogt jeg Liden vil benytte,
Ha! Forrigtigbed og Mod.
Intet skal hans Liv beskytte,
Han skal slynges i sit Blod!
Jeg i Morgen skal udgive
Frankrig af dets Trædoms Baand,
Og dets Konge Tronen give
Ved et Stød af denne Haand!

2.

Til hans Bryst jeg Nei skal finde,
Ei jeg frygter Dval og Død?
Stolt mit Blod jeg lader rinde
For at lindre Frankrigs Nød!
Ha! naar Morgenstønen gløder,
Skal den see, jeg kjæl og bold
For mit elskte Frankrig bløder;
Eh! mit Fald er kun dets Skjold!

Perrin.

3.

Gud veed hvad han har isinde.
Om i Morgen talte han!
Jeg kan Gaaden ei udvinde
Den gaar over min Forstand!

Bernard.

Hvad mon nu han har i sinde?
Om i Morgen talte han!
O hvad Middel skal jeg finde
Hvorved jeg ham hindre kan.

Jules.

Til hans Bryst jeg Nei skal finde
Ingen Naagt mig standse kan,
Ha Tyran Dit Blod skal lunde,
Vi staae nær ved Gravens Rand.

Fouché.

Noget Ondt han har isinde!
Om i Morgen talte han!
O jeg snart skal Træden finde,
Han mig ikke undgaae kan!

Jules gaar, idet han kaster et stolt Blik paa Fouché.

Tolvte Scene.

De Forrige undtagen Jules.

Bernard sagte. O Gud! hvorledes skal jeg bringe ham fra —

Fouché seer hans Uro. Hvad feiler Dem, unge Menneſke?

Perrin. Han er urolig, og det er ikke saa besynderligt — naar man seer en Minister første Gang — men hvor er dog The- rese? hende maa Du see.

Gaaer til Egebøren.

Fouché til Bernard. Staaer De i nogen Forbindeſe med denne Galning?

Bernard bevræget. O Gud — jeg vidste ikke hans sande Navn.

Fouché. Det er godt — ſky ham — hvorvel det er mere Letſindighed og Pra- terie —

Perrin kommer tilbage. Jeg veed ikke hvor hun er bleven af! — til Bernard. Søg dog om Therese!

Bernard. Paa Diebliffet. Sagte. Jeg vil gaae hen til dem — blot for at faae ham til at afſtaaе fra —

Ster ud.

Perrin til Fouché. Naa, det var da dette Embebe —

Bernard viser fig i Døren og taler til nogen, idet han peger paa Fouché. Jo, Borger! han er der!

Perrin utaalmodig. Der have vi atter nogen.

Trettende Scene.

Perrin. Fouché. Desfaunais.

Desfaunais ilende. Ah, jeg tog da ikke fejl, Borger Minister! Ja, jeg havde de allerneigagtigſte Dphlyſninger — og jeg kjendte Deres Bogn.

Fouché. Ah, Desfaunais! det er Dem?

Perrin nedſtaaet. Naa! — dersom han giver Audience her, saa har jeg tidſnok!

Fouché. Hvad er der paa Farbe?

Desfaunais aandeløs. Den første Consul har ſendt Bud efter Dem — tre Gange.

Fouché vil gaae. Hum! for en Ulykke!

Perrin sagte. Nu gaaer han, og Em- bedet med. Heit. Joſeph — et Diebliff, min Ven! Du talte om en Hr. Dumallet —

Fouché adſpredt. Desfaunais — der er han!

Perrin. Naa — Du kunde ſige ham et Par Ord —

Fouché i andre Tanker. Nigtig — vender fig til Desfaunais, men faaer en anden Sde. Det er ſandt, Desfaunais —

Perrin ved fig ſelv, idet han tager en Priis Ta- bak. Det er ſaa nemt, ved det han er ved Haanden.

Desfaunais ſvarer Fouché med dempet Stemma. Jeg har de allerneigagtigſte Dphlyſninger — han ligger ſyg i Lyon.

Fouché haſtig. Snak! han er i Paris!

Desfaunais himmelfalden. Det er umuſtigt! Fouché. Jeg har nylig ſeet ham! Var De kommen et Diebliff for havde De mødt ham paa Trappen.

Desfaunais forvirret. Jeg ſværger Dem til, Borger Minister! at jeg endnu i Morges har ſaaet en Rapport —

Fouché vranten. Fuld af Dumheder — Løgne — de Folk ſælge fig alleſammen for en Daler — Stol ikke paa andre end Dem ſelv — De ſeer hvad De udfætter mig for ved Deres allerneigagtigſte Dphlyſninger — De veed adbrig noget! Pas paa Adjutanten Henriot —

Perrin bedrøvet. Joſeph, her tales ikke om nogen Henriot —

Fouché. Jeg ſkal ſtrar være hos Dig — til Desfaunais. Dufour, Laignelot, Oberſt Carlovilje.

Perrin. Min gode Joſeph —

Fouché. Ja, ja! — Til Desfaunais. Der er noget i Gjære, det er jeg nu overbeviſt om — vi maa ved første Bedøgelſe —

Desfaunais noterer. Jeg ſkal ſtaffe de allerneigagtigſte Dphlyſninger —

Fouché trækker paa Skuldrene. Sæt De- res Folk paa Benene, ſpar ikke paa Penge — men tag paaſidelige Folk —

Vil gaae.

Perrin holder ham i Kloten. Joſeph! — for Guds Skyld —

Fouché paa Springet til at gaae. Ja — det et ſandt — jeg havde glemt — til Desfaunais, idet han peger paa Perrin. En virkſom, duellig Mand — jeg recommanderer ham til Dem — Sæt ham ſtrar i Virkſomhed — og betal ham godt — jeg intereſerer mig meget for ham. Farvel! — farvel! jeg iler til Tuilerierne.

Han ſkonder fig bort.

Perrin følger ham. Farvel, Joſeph! far- vel, min Nedtingsmand! Striger efter ham. Tag Dig iagt at Du ikke falder — Trap- pen er ſaa smal!

Fjortende Scene.

Perrin. Desfaunais.

Perrin. See ſaa! — vender tilbage til Desfaunais. Naa, min gode Hr. Beaumarchais. Steber en Stol af til ham.

Desfaunais vil gaae. Jeg vender Dem i Morgen Klokken otte —

Perrin løber hen og lukker Døren af. Hvad er det? — Troer De, at jeg vil begynde forfra igjen? — Nei, nei! jeg ſlaaer Dø- ren af.

Desfaunais. Jeg har Haſtværk.

Perrin. Men jeg da! — det kan ikke haſte mere med Dem end med mig! Mini- ſteren veed, at Sagen ikke taaler Dphlyſteſe og da han har recommanderet —

Desfaunais. Det er ſandt, det er lige- ſaa godt, ſom de allerneigagtigſte — tager ſin Bog. Deres Navn?

Perrin. Michel Perrin.
Desaunais. Gaden Mouffettard —
Perrin. Kemte Sal — sagte. Vare jeg ikke saær altsor vanskelig en Post — Det er det jeg nu bliver bange for.

Desaunais med dampet Stemme. De er forsigtig —

Perrin med bekræftende Mine. Oh!

Desaunais. Taus?

Perrin. Tausheden selv. De begriber at i min Stand —

Desaunais. Rigtig, naar man giver sig af med saadan noget —

Perrin med Suffisance. Saa er det Nummer eet! Sagte. Det laaber til at det er en Post, hvor man maa kunne stole paa sin Mand — maaskee Tolk i de orientalske Tungemaal! o ja! det er noget for mig.

Desaunais som bliver ved at frive. Ministeren har kjendt Dem længe —

Perrin tryer sig. Ja, ja! — og naar han troer, at jeg er duelig —

Desaunais. Rigtig — han er en Mand der ikke tager fejl, naar han vælger sine Folk! — Det er formodentlig Ministerens Hensigt at anbringe Dem i mit Comptoir.

Perrin. Siden han har vist mig til Dem —

Desaunais. Det er klart! Tyve Franker om Dagen — tager et Guldslykke op. Her er for i Dag — Giver ham det.

Perrin gjer store Mine. Hvad for noget?

Desaunais. Hver Morgen saær De ligesaa meget.

Perrin. Tyve Franker om Dagen — o Gud! o Gud jeg er en Millionair! men tilslad, Børner Desaunais! det er Middag — vil De ikke trække de ti Franker af for Formiddagen. Rækker ham Pengene.

Desaunais støder Haanden tilbage. Snak! Snak! — Det var en mærkvaerdig Samvittighedsfuldhed!

Perrin. O Gud! o Gud! — hvilket Embede!

Desaunais. Hvad Forretningerne angaar —

Perrin. De kan stole paa at jeg skal ubføre dem med den største Iver — Hvad har jeg at bestille?

Desaunais med en klogtig Mine. De besøger de offentlige Steder — Haver, Promenader —

Perrin. O Gud! jeg har ikke bestilt andet i en Maaned. — Det var ligesom jeg kunde gjette —

Desaunais. De fornemme Kaffehuse — De spiser hos de bedste Restaurateurer —

Perrin. De bedste?

Desaunais. Forstaaer sig! det er ikke Ministerens Mening, at De skal gaae i Ripperne.

Perrin. Ja, — for Standens Skyld — naturligtvis — den maa man holde over! Sagte. Endnu er Embedet meget let.

Desaunais. Saa om Morgenen, for Ni —

Perrin sagte. Nu kommer det — Comp-toirtjeneren! —

Desaunais. Kommer De for at sladdre med mig et Dvarters Tid.

Perrin. Og saa —

Desaunais. Begynder De, hvor De slap.

Perrin forbauset. Med at spadsere?

Desaunais. Ja vist.

Perrin.

Mel. ~~Katbedde~~ ~~Quindeene~~ ~~hoo~~ ~~vil~~. ~~Tellamaria.~~

~~Hvad, tyve Franker for hver Dag?~~

~~Dg det er ikke meer at gjore,~~

~~Saa lifte godt og gaae i Mag~~

~~For efter Maaden sig at røre!~~

~~Sær og os alle det saa let,~~

~~At kun vi spise til vi sprælle,~~

~~Hvem Pokker mon der da gjer det~~

~~hvorfor vi Lønnen trække?~~

Nei, det er ikke muligt — der maa vare andet at gjøre — men i Dag vil han ikke gjøre mig bange.

Desaunais lukker Bogen og vil gaae. Utsaa, farvel til i Morgen!

Perrin standser ham. Og hvor finder jeg Dem?

Desaunais. I Ministerpalladset.

Perrin. Hvis de ikke laaber mig slippe ind?

Desaunais. Jeg skal sige Deres Navn til Portneren, han viser Dem til min lille hemmelige Dør. Vender om isjen. Dg for at De kan træffe mig hvis De paa en anden Tid maa tale med mig, vil jeg give Dem et Afgangskort. Rækker Batten paa Kaminen. En Smule Papiir — det første det bedste —

Perrin som har raget op i flere Papiirer, finder Litter, som Bernard har laabet ligge; ved sig selv. Hvad er det? Navne — „Recoigneur, Lanori“ — en Fortegnelse — fra Urteboden —

Desaunais lagger det sammen og skriver udenpaa. Godt — skrivende. Det er sandt — hvor spiser De i Dag?

Perrin. Det veed jeg ikke — jeg har ikke noget bestemt Sted.

Desaunais skrivende. Saa gaae paa Chartons Restauration.

Perrin. Chartons — Duer det noget?

Desaunais. Ja, der er altid Forsamlinger, som —

Perrin. Naturlig — god Mad gi'r godt Besøg.

Desaunais skrivende. Netop, og der maa man just komme.

Perrin. Det er klart!

Desaunais giver ham Papiiret. Der, det er nok.

Perrin putter Papiiret i Lommen. Og min Udævnelse —

Desaunais med dampet Stemme. Behøves ikke — De horer til det særdeles Personale.

Perrin. Naa — ja saa!

Desamais. Men Pligten falder mig! Meget alvorlig. Opfyld Deres Embede med Iver, Klogskab og Laushed — og besøg mig i Morgen.

Perrin. Jeg takker, og hvad Embedet angaaer — Erre. — det er ikke vanskeligt, De skal have Ere af mig — jeg skal besflitte mig paa at vise Dem, — at jeg ogsaa veed hvad der er Delicatesse —

Desamais levende. Det er det — Delicatesse! det er hvad De især maa have for Die i Deres meget vanskelige Embede! Lad steds Deres Balgsprog i Deres nye Sag være „Delicatesse.“

Gaaer.

Perrin skriger efter ham. Farvel, Borger Dumanet! Bønder tilbage fra Døren. Jeg skal spise saa delicat, som det er mig muligt — siden det er det vigtigste ved Embedet, var jeg et Stund om jeg forsømte det!

Femtende Scene.

Perrin. Bernard. Siden Therese.

Bernard ved sig selv, idet han terrer Soebøden af sig. Det hjalp ikke at jeg løb — borte var han! — Hvad skal jeg nu gjøre? Der- som jeg krev til Første-Consulen — ja — uden at nævne Nogen — det forstaaer sig. Perrin seer ham. Ah, Bernard — Naa, hvor er Therese?

Bernard. Jeg troer, det er hende, som kommer op af Trappen.

Perrin sagte. Staffels Glut? hvor hun vil blive overrasket. Raster sig ube af sig selv paa en Stol, der staar ved Bordet. Uf, hvilken Lykke! Den falder lige herved fra Himmen! jeg troer at jeg drømmer — aa jeg er saa bange for at vaagne!

Bernard til Therese, som kommer. Naa, er Du der, Therese?

Therese iter hen til ham med Taarer i Øinene og siger sagte. Hvad skal vi gjøre — jeg har været hos tre Kunder uden at faae Penge.

Bernard peger paa Perrin. Tys!

Perrin. Er det Dig, Therese? — Kom min Glut! Seer leende paa dem. Naa Børn! jeg synes det er paa Liden, at vi skal spise til Middag.

Therese sagte til Bernard. O Gud!

Bernard sagte. Hvorledes skal vi sige det?

Perrin. Naa! synes I ikke det samme?

Therese. Jo vist Morbroder — men vi veed ikke —

Bernard. Men vi veed ikke —

Perrin. Hvor I skal faae Maden fra — ikke sandt? — Men lad mig om det, Børn! I Dag er det mig, som skal tractere!

Gaaer imellem dem.

Bernard. Therese. Hvad for noget?

Perrin omfavner dem. Ja Bernard! ja Therese! — nu bort med Sorg og Kum-

mer! vi ere rige, lykkelige — jeg har faaet et Embede.

Bernard. Et Embede?

Therese glad. Du, Morbroder?

Perrin. Et deligt Embede!

Therese. Som hvad?

Perrin. Det veed jeg ikke — jeg kan ikke bestemt sige Jer mine Forretninger! men endnu troer jeg ikke, at det er over mine Kræfter. I nye Franter om Dagen.

Therese. I nye Franter om Dagen!

Perrin. Halvdelen skal Du have — i det mindste — Nei, det hele skal I have, kjære Børn! naar jeg bare kan see Jer lykkelige og jeg har en lille Krog hos Jer — det skal være min hele Løn! munter. Men det er sandt! man maa ikke forsømme Tjenesten, — jeg maa strax tage fat paa Forretningerne — til Bords!

Therese. Bernard. Sa til Bords —

Perrin munter.

Thema af Figaros Arie i Barberen i Sevilla. Rossini.

Kom, tag nu Tøiet paa,

Lad os fornoiet gaae,

Mageligt satte os

For ret at matte os!

Armod vi lange bar,

See nu vi Penge har!

Kom! kom! kom!

Therese.

Mel. Kjærligheds Fryd troer hver at finde. Califen. Boieldieu.

Morbroder jeg strax skal færdig være.

Snoer sig skinnik ved hans Arm.

Men siig mig, hvor skal Gildet staae?

Perrin tager hende under Hagen.

Der hvor vi spise bedst, min Kjære,

Til Hr. Tracteur Charfon vi gaae!

Bernard sagte med Raabsel.

Ha! det er der de Frække møde,

For at forene sig til Brødet!

Perrin griber Therese, som kommer ham forbi for at hente sit og Perrins Tøi; skæleglad, idet han svinger hende omkring.

Mindet om al den Sorg vi led

Drukne vi skal i Munterhed!

Perrin og Therese dansende.

Minder om al der Sorg vi led,

Drukne vi skal i Munterhed!

Bernard.

Fader o skue barmhjertig ned,

Led Du i Faren selv mit Bied.

Bernard.

Men kjære Morbroder —

Perrin.

Hvad behager!

Bernard.

Der er jo dyrt.

Perrin munter.

Hvad siger det!

Therese trakter Bernard i Kjolen.

Ehi dog!

Perrin.

Hvis kun det Herren smager,
 Kan han jo tae sig Tingen let!
 Er det ei mig som vil tractere —
 Mig som har Penge og faaer flere —?
 Pludselig pegende paa Therese.

Første Melodie.

Men saa tag Tøjet paa,
 Lad os fornøiet gaae,
 Mageligt sætte os,
 For ret at mætte os,
 Armod vi lange bar,
 See nu vi Penge har.
 Kom! kom! kom!

Bernard.

Motiv af Høverborgen.
 O Gud jeg maa følge
 Hvordan skal jeg følge
 Mit Hjertes Angst!

Therese giver Perrin hans Hat; han ser sig vee-
 modig om og trykker Therese op til sig.

Perrin.

Mel. Beethovens Langselsvals.

Her Dine Taarer flød,
 Her lindred Du min Nød,
 Her Lykkens Sol frembrød,
 O kjære Hjem!

Perrin trykker hende fast til sig.

Her Dine Taarer flød,
 Her lindred Du min Nød,
 Her Lykkens Sol frembrød,
 O kjære Hjem!

Therese.

Her mine Taarer flød,
 Her endte Gud vor Nød,
 Her Lykkens Sol frembrød,
 O kjære Hjem!

Bernard sagte.

Seg Pligtens Stemme lod,
 Modigt jeg trodsed Død,
 Og deelte Sorg og Nød
 Trofast med dem!

Bernard sagte.

Bort da med Frøgt,
 Min Barm flaaer trygt
 Seg følger dem!

Alle Tre med Kælelse.

Farvel da! Farvel da!
 Seg vort gaaer herfra!
 Perrin munter, byder Therese sin Arm.
 Kom Du, min Rejs! her,
 Din Cavaleer jeg er!

Giver Bernard den anden Arm.

Seg som en Fader flaaer lykkelig mellem
 Jer!

Venskab og Kjarlighed
 Ledt mig hvidt mit Fjeb!

Therese. Bernard.

Venskab og Kjarlighed
 Ledt mig hvidt Dit Fjeb!

Perrin med Gen under hver Arm.

Nu har vi Tøjet paa,
 Lad os fornøiet gaae!

Alle Tre muntre.

Glad vi vil sætte os,
 For ret at mætte os,
 Armod vi lange bar;
 Hejsa! vi Penge har!
 Kom! kom! kom!

De gaae.

Anden Act.

Desaunais's Comptoir. I Baggrunden og paa
 Siderne flaae flere smaa Pulte bedækkede med Pa-
 pierer. Paa den ene Side i Forgrunden en stor Pult,
 med en Bænkstol foran; bag ved denne flaaer et Bord
 og mod Baggen, hvorpaa der hanger Klokketrenge.
 Paa samme Side er en Dør, som gaar ind til Mi-
 nisteren. Paa den anden Side er et Vindue; imel-
 lem denne og Baggrunden findes en lille Dør i Be-
 trækket. I Baggrunden en almindelig Indgangsdør.

Første Scene.

Flere Politiefuldmægtiger i Uniform, sidder
 ved de forskellige Pulte eller gaae op og ned i
 Comptoiret; andre, der deels ere i Uniform, deels
 civilklædte, komme ind.

De Tilstedeværende til de Kommende.

Mel. La Biin og Spil og Piger. Robert af Koro-
 mandiet. Mayerbeer.

God Dag!

De Kommende.

God Dag!

De Tilstedeværende.

Hvad er i Nat passeret?

De Kommende

Kun lidt!

De Tilstedeværende.

Kun lidt!

De Kommende.

En Tyvstok vi greb.

De Tilstedeværende.

Ja saa —

De Kommende.

Og den —

De Tilstedeværende.

I firar har arresteret?

De Kommende.

Nei!

De Tilstedeværende.

Hvorfor?

De Kommende.

De vendte da det kneb!

Alle.

Dog sikkert vi dem henter!
 Bort skarpe Blik de ei undgaae,
 Og naar de mindst det venter,
 Vi skal dem sikkert naae!

Anden Scene.

De Forrige. Desaunais.

Desaunais.

Hvad Nyt?

Alle omringe ham og afgive deres skrevne Beret-
 ninger.
 Rapport!

Desaunais.
Er Alt i Byen roligt?
Alle.

Ja vist!
Desaunais naabig og tilfreds.
Charmant!

Alle.
Ei Noget mukke tør!

Desaunais nebladende til dem.
En Priis!

Alle tage deres Daafer frem.
Vær's god!

Desaunais tager Tobak med en vigtig Mine.
Det næsten er utroligt —
Nyser.
Alle.

De nos!
Desaunais bukker venligt.
Na tak!

Stolt.
Hvad vi for Frankrig gjør!
Min Gud! o hvilken Glæde!
I hele Byen er der Fred,
Og jeg kan paa mit Sæde
Dig roligt sætte ned!

Alle med Enthufiasme.
Min Gud! o hvilken Glæde!
I hele Byen er der Fred;
Og jeg kan paa mit Sæde
Dig roligt sætte ned!

Desaunais sætter sig ved Pulten og rækker for-
skjellige Fuldmagtige Papirer. Til Criminel-
kammeret! — til Pascomptefret; — jeg vil
have de allernoigtigste Dphlysninger —

En Betjent bringer et Brev. Fra Mini-
stieren.

Desaunais. Godt! Bukker for Fuldmagtig-
eme. Borgere! De gaar. Hvad det er
for et Liv — ikke et Dieblis Rolighed.
Seer paa Brevet. Hvad er nu det? løber det
igjennem. Hum! hum! „Bernard, der tjente
som Soldat i Slaget ved Arcole til den første
Consul?“ Seer paa Randen. „Sendt fra den
tjenstgjørende Stabs-Adjutant, som mistænke-
ligt.“ — Ja saa! lafer. „Hr. General,
Deres Liv er i Fare“ — Ah! altid den gamle
Vise. Lafer. „Jeg kjender de Sammen-
svorne, men jeg vil før døe end nævne dem“
— Jo det er rigtigt! Han veed Ingenting.
Lafer. „Tillad, at jeg maa tale med Dem
under fire Munde — ved sig selv. Maaskee
for selv at kunne — Noget er der paa færde,
— der er bestemt noget! — Men hvad er
det? Der bantes paa min lille Dør. — Det
er en af mine Paalidelige! Kyder Slaaen for
Døren i Baggrunden og aabner derpaa den hemme-
lige Dør. Kom ind!

Tredie Scene.

Desaunais. Perrin.

Perrin kommer ind, uden i første Dieblis at
kjende Desaunais. Om Forlæbelse — jeg er
en af det særdeles Personale.

Desaunais. Ah! det er Dem, Borger
Perrin!

Gaar hen og Kyder Slaaen fra igjen, hvorpaa
han sætter sig ved sin Pult.

Perrin. De seer Borger Des — Des —
Desaunais — jeg er paa Pletten til bestemt
Tid. Det maa jeg sige, det er mageligt
med den lille Dør! Et Par Trin op fra
Gaden og man er her. Det er en ypperlig
Gjendei!

Desaunais løber sit Brev igjennem. Om
Forlæbelse — jeg skal strax være hos Dem.

Perrin. Brug Deres Frihed — generer
Dem ikke! seer sig om. En herlig Keilighed.

Desaunais lafer. „Giv Ordre til at jeg
bliver fremstillet for Dem — alene —“
ved sig selv. Ah, jo vist — og uden Udrefse —
Skriver nogle Ord paa Brevet.

Perrin. Her staar jeg i Regjeringens
Middelpunkt! — Ved Haderens og Ratio-
nalitykkens Rulder! Endelig skal jeg lære at
kjende de beundringsværdige Dribhjul, som
fremme tredive Millioners Lyksalighed! Der
skal Hoved til for ikke at komme i Wilderebe
med alt det, hvori enhver har sin lille Part.
Desaunais ringer; Perrin seer Tabellerne, som
hænge paa Væggen. Disse Tabeller — det er
Fortegnelser over Mennesker, som Regjerin-
gen vil gjøre lykkelige — over nyttige Pro-
jecter — lafer paa een. „Hazardspil og Lot-
terie“ — Det vil man nu afskaffe kan
jeg tænke — det er smukt. Lafer paa en an-
den. „Hemmelige Udgifter“ Ah, der har
vi det! — Vældadige Understøttelser — Hjælp
til dybtige Erangende — det holdes hemme-
ligt — nydeligt! det forhoier deres Værd —
Sid jeg maa blive ansat ved de hemmelige
Udgifter!

En Betjent kommer.

Desaunais giver Betjenten Bernards Brev.
Til Krigsministeriet. — Jeg maa have de
allernoigtigste Dphlysninger, og strax! Be-
tjenten gaar; til Perrin. Naar, min gode Mand.
Perrin vakt af sine Betragtninger. Naar! —
ja her har De mig!

Desaunais. Og De har noget at sige
mig?

Perrin forbauset. Jeg? — nei! — jeg
venter at De — fatter sig. Jo, jo vist —
uertimod jeg har noget — Sagte. Jeg kan
jo gjerne vove det, han seer saa mid ud!
hoit. De vil maaskee finde det besynderligt,
at jeg inden jeg har bestilt noget — Men
jeg vil betro mig til Dem, som til en Bro-
der. — Kan De saa ikke, saa siger De:
„Perrin! jeg kan ikke!“ saa er den Ting
forbi, og jeg taler ikke mere derom.

Desaunais reiser sig og gaar hen til Perrin.
Hvad er det?

Perrin. Seer De: jeg har en Søsterdat-
ter — et vakkert Pigebarn. — Hun skal
giftes, og det er paa en Maade mig, som
er Skyld i at hun ikke har noget. — Saa
sagde jeg til mig selv: Borger Desaunais

gav mig i Gaar 20 Franker, og lovede at jeg hver Dag —

Desaunais stikker Haanden i Lommen. Ah, ja — jeg glemte —

Perrin standser ham. Nei, nei! — det var ikke det — jeg vilde heller have —

Desaunais. I maanedsviis — o ja, hvis det er Dem bekvemmere —

Perrin levende. Nei det er mig paa inden Maade bekvemmere! Jeg ønskede tværtimod — at — dersom det ikke er uartigt —

Desaunais. Ah! — en Maanedsviis Forskud?

Perrin. Hvis det ikke generer Dem?

Desaunais. Paa ingen Maade! Ministeren kender Dem — gaar til Pulten og skriver. En Anviisning til Casfereren.

Perrin sagde. D, de stakkels Børn! o Gud, hvor jeg er fornøiet! — Nu kan jeg overraske dem med Brylluppet.

Desaunais rækker ham Anviisningen. Var saa god!

Perrin. Jeg er Dem uendelig —

Desaunais. Godt, godt! — fiffig. Naa, De var da tilfreds med Middagsmaden i Gaar?

Perrin. I Gaar? — jo! jo, jeg takker! det var noget!

Desaunais sætter sig ved Pulten og lader Perrin sætte sig ved Siden. Ah, behag! og fortæl mig saa —

Perrin. Jeg spiste hos Charton —

Desaunais. Naa, og saa?

Perrin. Et herligt Sted, det maa jeg sige! — De har subtkommen Net — den Mand er værd at søge hos.

Desaunais. Ikke sandt?

Perrin. Deilige Værelser — ypperlig udsigt — stort Selskab — blandet, en frie Zone — aa! det er et virkelig herligt Sted for en Mand, der har lyst til at iagttage Menneffer.

Desaunais sagde. Nu rykker han frem! — Jeg skal indstaae for at den Karl ikke har spildt Tiden.

Perrin. Ellers maa jeg sige, mange Netter er ikke mit Liv! — en god Suppe — et mørt Stykke Steg —

Desaunais utaalmodig. D det kommer ikke Sagen ved —

Perrin. Noget sandt; man maa finde sig i Skik og Brug, og ikke bryde sig om saadanne Smaating.

Desaunais. De har ikke bemærket eller hørt Noget blandt Gæsterne —

Perrin. Ikke noget saadant at tale om. Desaunais. Der findes dog mange Utilfredse.

Perrin. Saamen! der findes en Deel.

Desaunais. Man maa holde Die med dem.

Perrin. Retop det samme, som jeg sagde til min Sidemand, et vækkert ungt Menneffe — jeg maa sige Dem, jeg tog Plads hos en-

deel unge Menneffer; for Ungdommen — viser ved Tegnet at den er munter og overgiven.

Desaunais tager det i en anden Mening og viser ved Tegnet at den er hidsig. Rigtig! — de unge Menneffer — o! — Utsaa Deres Sidemand —

Perrin. Ja, han var ikke meget tilfreds — han har gennemgaaet meget! — fortrolig.

Han har været kongelig Gardist —

Desaunais forbauset. Hvad? — det har han strax betroet Dem?

Perrin. Det var intet Under; jeg sagde ham, at jeg havde været Præst —

Desaunais leende. Hvad? — o! De spøger —

Perrin alvorlig. Hvorfor det?

Desaunais bliver ved at lee. De har virkelig sagt det? nei! det er ypperligt! sagde. Naa, han forstaaer at gjøre Folk trofskyldige! Ha! ha! ha! det var en original Idee!

Perrin forbauset. Hvad mon han leer af?

Desaunais leer endnu. Og naar jeg nu seer paa Dem — paa min Sjæl! hvis De havde sagt det til mig selv — jeg havde troet Dem — De har en Mine —

Perrin nait. Den Mine har jeg albrig kunnet lægge af? D den har spillet mig mangan en slem Streg, da man forfulgte —

Desaunais. Der er heller ikke noget i det! — Men den kongelige Gardist, hvad sagde han?

Perrin. Na — det var en Sladderhant —

Desaunais. Og hvad heb han?

Perrin. Hvor kunde jeg den første Gang —

Desaunais. De har Net — men ved at fladdre med ham — ved at foreflaae en Skaal —

Perrin. Jeg drikker albrig Vin!

Desaunais sagde. Em! ham er der ikke noget ved.

Perrin. Men vi satte os for at spille et Partie Domino.

Desaunais flytter sig nærmere til ham. Ah!

Perrin. Der blev ikke noget af; thi i det samme kom en ung Fyr, som sagde ganske sagte: „Kammerater! det er i Morgen.“

Desaunais spionerende. I Morgen — hvad?

Perrin. Formodentlig et Gilbe, eller saadan noget — saa gave de hverandre Haanden, begjærede Punsch og gik ind i et andet Værelse —

Desaunais. Og De —

Perrin. Jeg? — jeg befalte Maden og gik.

Desaunais. Hvad? De gik?

Perrin. Skulde jeg blive der Natten over?

Desaunais reiser sig i Brede, sagde. En Dosmer! — den Karl bliver albrig til noget — en anden havde bidt sig fast — heit til Perrin. De har altsaa intet mere at sige mig?

Perrin. Jeg syntes at det var ikke saa lidt. sagte. Naa han holder af at høre Nyt. Men han kunde dog nok tænke paa at underrette mig om hvad jeg har at bestille.

Desaunais gaar hen til Putten. Hans loierlige Udvortes burde jo strax have sagt mig hvad han var for en Regle! — Na, en Klods! en Klunder! jo der have vi gjort en deilig Fangst!

Perrin. Naa, Borger Desaunais! — hvad skal jeg gjøre?

Desaunais vender ham Ryggen. Hvad De vil — Spadsere!

Perrin. Igjen? men —
Desaunais utaalmodig. Na, for en Ulykke — lad mig være i Roe! — De seer, at jeg har nok at bestille.

Perrin. Om Forlæbelse, om Forlæbelse! — naar man har Forretninger. — Jeg kommer igjen siden, forandrer Tonen. Jeg troer jeg vil gaar hen og see Revuen.

Desaunais trækker paa Stuldrene. Revuen! sagte. Der skal han nok faae noget at vide —

Perrin. Er der ellers noget —

Desaunais utaalmodig. Nei — nei!

Perrin bukker. Saa vil jeg gaar til Casfereren med Anviisningen —

Desaunais sagte. De Penge ere let fortjente!

Perrin sagte. Han vil nok ikke bruge mig for i Morgen — Ja, ja! saa meget er vist, det er en loierlig Plads jeg har faaet.

Mel. Siig mig Annette! hvorfor saalange. Kød-hættten. Boieldien.

Hele mit Embed er at spadserer,

Det er mit Beentoi, som de gager,

Hvis Assistent nødig jeg har,

Bliver det bedst, jeg en Skomager taer;

Med Standen, saavidt jeg kan mærke,

Det første er Skoe som er stærke. —

Løbe jeg maa som jeg var gal!

talende.

Men det forsaaer sig; paa Betalingen kan jeg ikke klage, naar jeg bare kunde udfundere hvad jeg egentlig skal soite saadan omkring efter!

Desaunais.

Min Gud! er De ei gaaet?

Perrin forbitret.

Tilgiv, at jeg har staaet.

munter.

Hopfa, hopfa! altid rende jeg skal!

bukker med et pubesertigt Hop.

See tun, see tun! jeg forretter mit Kalb!

løber ud.

Sjette Scene.

Desaunais. derpaa En Betjent.

Desaunais ene. En snurrig Person, men uden det allermindste Talent! — Jeg

vil give Ministeren Rapport og andre at han skal affædiges paa Diebliffet idet han taler. Stjaler man Regje Penge — lad gaar — men det maa di mindste see ud, som man bestiller n skrivende. „Jeg foreslaar Ministere lade Borgeren Perrin —“ afryder. det Mennecke har en Rolighed — han — „Det er i Morgen —“ eftertanke han sørger ikke — ved sig selv og levent Morgen? det er jo i Dag — der er — der er noget! men hvad? hvor hvem?

Betjenten med et Papiir. Fra ministeriet —

Desaunais. Det er Svaret! seer paa den. Ingen Oplysninger! „Med Arcole var der 435 Bernarber!“ — D gid Fanden havde haart dem allesammen.

Betjenten melder. Ministeren.

Sjette Scene.

Desaunais. Fouché fra Baggrunden.

Desaunais reiser sig tilfom. Ah, Borger Minister!

Fouché gaar op og ned i Bevægelse. Det er da en Satan af et Mennecke! — Jo, vi ere trufne paa vor Nester.

Desaunais. De kommer fra Tuilerierne?

Fouché som før. Utter en Historie! Det er ligesom han sandt en Fornøielse i bestandigt at komme isærd med mig og at anklage mig for Forsømmelse. efterlignende. Republikken — Republikens Velfærd — altid Republikken —

Desaunais. Det er sandt, han taler om den med en Indertlighed —

Fouché ironisk. D han kysser den — som Judas! — At besyldte mig for Uopmærksomhed — at sige, der stæer Sammenstørgelser for mine Dine, — Jeg svarede ham kort: Politiet kan ikke vide andet end hvad man beretter det.

Desaunais naive. Ikke uden det selv finder paa noget — og hele Verden veed, at det gjør det aldrig.

Fouché. Jeg blev stød! — „Imidlertid“ vedblev jeg, „veed jeg, som intet veed, dog at der ofte i Mørkningen ganske hemmelig spadserer en lille graa Frakke fra Tuilerierne for at besøge en vis Sangerinde — og endnu oftere for at udsponere om jeg, Politiministeren, ikke selv lægger Naad op imod Forsteconsulen. De seer at jeg veed Alt.“

Desaunais beundrende. Ei, ei!

Fouché bliver ved. „De veed Alt!“ raabte han bleg af Harmen, „Duroc, Rapporten!“ — Tank Dem, han viser mig en Angivelse fra en Opvarter hos Tracteur Charton! En Forening af unge Mennecker, som vil dræbe ham — —

Desaunais forkerdet. Ham!
Fouché. En Sammensværgelse — anlagt med en Helvedes Klogskab. — Og han underretter mig derom.

Desaunais. For Fanden — vil han nu ogsaa være Politie!

Fouché. Og vi veed ikke de Sammensvoornes Navne — Stedet, Dagen —

Desaunais. I Morgen eller senere — jeg forsikker, at vi skal faae de allernoigtigste Dplysninger —

Fouché hastigere. Ja vist! men det er i Dag! Hvis jeg ikke har alle Traadene inden to Timer — jeg kjenner ham; det er ude med mig!

Desaunais. Jeg forsikker, at jeg tager mig det skrækkelig nær —

Fouché vranten. Det gjør De Ret i — det angaaer Dem mere end mig.

Desaunais. Hvorledes?

Fouché. Ih, det er jo Dem der er Skyld i det Hele; De veed ingenting, gjætter ingenting. — Na, De er saa blind —

Desaunais. Men —

Fouché. Ikke den mindste Indbildningskraft. — Nu tranger jeg til en lille Sammensværgelse, og De har ikke saamegen Forstand, at De kan bringe mig een paa Benene.

Desaunais. O, Borger Minister! da har jeg dog et Par Gange været saa heldig.

Fouché levende. See hvad De kan gjøre! Hvis De ikke om en Time er paa Sporet; dersom De ikke opdager saa meget, at jeg kan opbage Sammensværgelsen og aflægge Rapport derom, saa jager jeg Dem bort!

Desaunais lumsagen. Mig?

Fouché. Jeg jager Dem bort! — Jeg haaber, jeg taler tydeligt. Tænk nu efter! gaar ind i sit Værelse.

Sjette Scene.

Desaunais sonderetnust.

Ja, det er let for ham at sige: tænk efter! men hvad skal jeg tænke! Det er skammeligt — jeg skalde forlade Politiet — jeg som elsker det som mit eget Barn! — Nei, det kan der ikke blive noget af! trækker i alle Kløfter paa engang. Alle mine Fuldmægtiger! alle mine Betjenter — hele Personalet, Kost og Fast maa paa Benene!

Syvende Scene.

Desaunais. Fuldmægtiger og Betjenter.

Alle komme levende. Hvad er der? Hvad er der paa færde, Borger Desaunais.

Desaunais tort. Der er det paa færde, at jeg er meget utilfreds med Dem. De veed ingenting, gjætter ingenting — aa De er saa blinde —

En Fuldmægtig. Men hvorledes —

Desaunais hæver Stemmen. Jeg har de allernoigtigste Dplysninger og de bevise, at vi veed ingenting. — Der er en Sammensværgelse mod Første-Consulen —

Alle. Mod Første-Consulen!

Desaunais. Det angaaer Dem mere end mig; hvis De ikke om en halv Time er paa Sporet, dersom De ikke opdager saa meget, at jeg kan opbage Sammensværgelsen og aflægge Rapport derom — saa jager Dem bort.

Alle. Men, kjære Hr. Borger —

Desaunais hæftig. Jeg jager Dem bort — jeg haaber jeg taler tydeligt.

Alle indbyrdes. Det er nu vore Folks Skyld!

Desaunais med Dphævelse.

Mel. Hvor det vil være mig en Glæde. Azemia. Dalayrac.

Det er en Skam, jeg ikke kjenner hver Smule, som passerer her; Men mine Folk som Narre runder, Og deres Skyld min Dumhed er!

Alle med Dphævelse.

Det er en Skam, jeg ikke kjenner hver Smule, som passerer her; Men mine Folk som Narre runder. Ja! deres Skyld min Dumhed er!

Desaunais til Fuldmægtigerne.

Hør jeg siger Dem dette:

De skal mig alt berette, Den halve Time har De — men ikke meer!

Fuldmægtigerne til Betjenterne.

Hør, jeg Dem siger dette,

De skal mig alt berette

Hvad denne Sag angaaer, om et Dvarteer!

Alle.

Ihi, Forord byder ingen Eratte, Jeg ellers Dem ei bruger meer! ved sig selv.

Saa maa man Dem tae,

Isald man vil hae,

En hurtig og kort,

Noiagtig Rapport!

gaae ivrigen imellem hveerandre; talende.

Hvad har man Undergivne for? De skal opdage det de Knegte.

Desaunais til Fuldmægtigerne. Fuldmægtigerne til Betjenterne.

Saa skynd Jer! saa skynd Jer! at først jeg giver Befæed

Om hvad jeg ikke veed!

De ile alle ud.

Ottende Scene.

Desaunais. strax efter Perrin og En Betjent.

Desaunais kaster sig i en Earnestol. Det er til at blive gal over! — Havde jeg bare Raonet paa een af de Sammensvoorne? bare det mindste Spøer — Med min Dvælske! — dette Uhyre af et Mennecke, som har hørt: Det er i Morgen! og ikke har den Forstand

at høre mere! — Den lumpne Karl — gid jeg havde ham her — gid han bare vovede at lade sig see!

Perrin aabner Døren i Baggrunden og strider med Betjenten. Jeg vil tale med Borger Desfaunais.

Desfaunais vred uten at see ham. Jeg er ikke hjemme!

Perrin i Døren. Naa, De er ikke hjemme? Betjenten som holder paa ham. Nei, han er ikke hjemme for Nogen.

Perrin. Jeg maa tale med ham alligevel! Ah! det er sandt min Afgangsbillet — det havde jeg reent glemt! giver Betjenten et papir. Giv ham dette Papir — saa skal De see — han bliver staaende udenfor den aabne Dør, Betjenten giver Papiret til Desfaunais.

Desfaunais seer paa det. Michel Perrin! — Naa han kommer min Sjæl tilpas!

Perrin sjeteglad. Hvad sagde jeg?

Desfaunais ved sig selv. Jeg skal tage ham i Skole. — han har aabnet Papiret og læser Dinene paa det. Hvad seer jeg! — disse Navne læser. Lecogneur, Lanori, Jean Durand! reiser sig og gaar frem og tilbage i Bevægelse med Dinene hæftede paa Papiret. Jean Durand — det er det Navn, hvorunder Gruffac gjør Dp-taier — en Rebel, som vi pasfe paa, han er i Paris! Det er idetvivel deres Anfører — og denne Liste? — Det er klart, det er Listen paa de Sammensvorne! Hvordan Fanden har han baaret sig ad med at faae den? — Men hvad hjælper det! Falske Navne og ikke en Bopæl! seer bestandig paa Listen. „Longjumeau, Chapotel — Chapotel? ham arristere vi jo i Aftes, da han vilde bestikke nogle af Consulgarden! — Jeg har det! jeg skal tage ham siint — jeg skal ved mine siffige Spørgsmaal lifte det ud af ham! — gnider Hænderne af Glæde. Og saa har vi dem — saa har vi dem allesammen! Men hvilket Menneske! saadan en enfoldig Mine og saadan en Opdagelse, da jeg hverken vidste ud eller ind!

Perrin har lange staaet paa Springet til at træde nærmere, men er strømmet tilbage af Desfaunais hæftige Bevægelser. Om Fortællelse, hvis jeg forstyrrer Dem.

Desfaunais med Beundring. Forstyrer mig! trækker hans Haand. Min Ven! det er ypperligt, beundringsværdigt — det er stort!

Perrin forbauset. Hvad?

Desfaunais. Det De nylig har gjort — det er et Mesterstykke!

Perrin. Ja saa — hvad har jeg da gjort?

Desfaunais. Og det spørger han om? — De har reddet Frankrige!

Perrin. Jeg? — jeg har reddet —!

sagte. Dersom jeg forstaaer et Ord —

Desfaunais. Og skal jeg sige Dem noget?

Perrin ivrig. Ja, jeg takker.

Desfaunais. Veed De hvad? jeg gienemskuede Dem paa Dieblisset — en anden i mit Sted vilde sagt: Det er en Døsmer,

en Kloddrian — en ubrugelig Person! jeg — jeg har tværtimod sagt — til mig selv — det er et mageløst Menneske, en Mand, som netop er flog, fordi han ikke seer ud til det. — Vil De see Bediset for, at det er mine Tanker om Dem — see her! læser det han havde begyndt paa. „Jeg foreslaaer Ministeren at takke Borgeren Michel Perrin“ skrivende. „for hans Tjenester og at skænke ham et anseeligt Gratiale.“

Perrin ivrig. Jeg vil ikke have det!

Desfaunais. Og hvorfor ikke?

Perrin. Fordi jeg endnu ikke har bestilt noget!

Desfaunais. Ikke bestilt noget!

Perrin. Nei, lad det komme siden — naar jeg rigtig har viist mig! jeg tager ganske anderledes fat, naar jeg ret begynder! forandrer Tonen. Men hør engang! — jeg kom for at sige Dem —

Desfaunais. Noget Nytt! — mere endnu! Et Dieblis! jeg er strax til Deres Tjeneste — jeg maa give nogle Befalinger, for at ende, hvad De saa ypperligt har begyndt. sagte. Gud bevares, hvad det er for et kosteligt Menneske, og hvilken Dumhed jeg var paa Wien til at begaae. Ioder den til sin Pult og skriver staaende nogle Ord.

Perrin sagte. Hvad mon det er, jeg har begyndt saa ypperligt paa? Jeg troer, sandt for Gud! at min Comptoirchef holder ret meget af at have lidt at lee af! gaar til Vinduet. Bare Therese ikke bliver utaalmobig — nei, hun staaer og venter dernebe — gjør Ægnet til hende.

Desfaunais skriver og ringer næsten paa en Gang, en Betjent kommer. Chapotel forhøres — det hedder sig, at vi veed alt! ved sig selv. Vi veed ingenting; men det kommer jo ikke ham ved! skrivende. Man lover ham Benaadning, hvis han røber sine Medskyldige! giver Papiret til Betjenten. Til Criminalkammeret! hurtig som en Vind! Betjenten iter ud; han vender sig til Perrin. Naa, min kjære Perrin?

Perrin. De maa ikke blive stød, naar jeg igjen kommer og taler om Bagateller — om Kjærlighedshistorier —

Desfaunais. Snak, min Ven, ingen Ting er smaat; thi undertiden —

Perrin. Jeg maa da sige Dem, at et ungt Menneske, som hedder Bernard og har været med ved Arcole —

Desfaunais gjer en Bevægelse. Bernard, som har været med ved Arcole — Saa De har ham i Rikkerten?

Perrin. Ja stærkt!

Desfaunais sagte. Nei, det er jo et mageløst Menneske! jeg har ikke sagt ham et Ord, jeg har ikke aabnet min Mund om ham, og han er allerede i Hælene paa ham — høit. Naa min Ven, den Bernard —

Perrin. Han foruroliger mig.

Desfaunais. Mig med!

Perrin forbindtlig. De er iltfor god. Saa De veed —

Desaunais suffisant. Ja vist! med dampet Stemme. Han har skrevet til Første-Confulen —

Perrin slaar Hænderne sammen. Nei, hvad siger De! — Hvad vil han sige ham?

Desaunais. Eventyr — Hjernespid!

Perrin. Herregud! tænkte jeg det ikke nok! sagte. Mærkede jeg ikke i Gaar, at hans Hoved — hoit. Saa tank Dem da engang, siden i Morges har jeg ikke kunnet faae Fingre paa ham.

Desaunais. Han er forsbunden?

Perrin. Jeg er bange for det! Da jeg gik fra Dem og havde været hos Casfereren, søgte jeg om ham. — Jeg havde saadan mine egne Tanker; jeg gik til hans Logis —

Desaunais. De veed hvor det er?

Perrin. Bevares! hos Snekermester Leblanc, paa Estrapadepladsen.

Desaunais forundret. Han veed Alt!

Perrin. De vidste ikke hvor han er, han havde ikke været hjemme i Nat — lytter hen mod Vinduet, som staaer aabent. Hvad — hvad er det? Therese skriger gradende paa mig derne — taler ud af Vinduet. Hvad er det? Hvad er der, min Slut? lytter. Hvad? — Har Du seet ham gaae forbi? Bernard?

Desaunais levende. Bernard?

Perrin ud af Vinduet. Hvad? jeg kan ikke høre for Bognene — bliv lidt, jeg skal komme ned — vil gaae.

Desaunais standser ham. Nei! nei! — lad hende komme op.

Perrin. Hvad tænker De paa? — en ung Pige!

Desaunais. Hvad siger det? I saadan et Diebsk — til Besjenten. Giraud! Besjenten kommer; Desaunais befaler ham at føre Therese op.

Perrin. Naar De absolut vil — ud af Vinduet. Kom op, mit Barn! Borgeren Desaunais tillader det! gaar fra Vinduet. Jeg forstikker, jeg er reent ude af mig selv over denne Omstændighed — jeg havde nu udkastet min Plan saa nydeligt. — Jeg arme Mand!

Desaunais beroliger ham. Naa, naa, min Ven! De skal da ikke ærgre Dem en Sygdom paa Halsen — sagte. Det er en Karl, der er varm for sit Embede! Ha! Ministeren forstaaer at vælge sine Folk.

Riende Scene.

De Forrige. Therese som føres ind af Besjenten.

Perrin gaar hen imod hende. Kom, kom, Therese! — vær ikke bange.

Therese blye. Men hvor er jeg, Morbroder?

Perrin suffisant. Paa vort Comptoir, min Slut! det er her vi arbeide.

Desaunais. Vær rolig mit Barn! Du har altsaa seet Bernard?

Therese rørt. Ja vist, han var ikke mere end et Par Skridt fra mig.

Perrin levende. Og Du holdt ikke paa ham?

Desaunais. Hvor vil De hen? — En ung Pige! — midt paa Gaben.

Perrin. Jeg havde ikke ladet ham slippe!

Desaunais sagte. Gud bevares! hvor han er hidsig!

Therese. Jeg var saa urolig. — Jeg kaldte paa ham; han vendte sig — o hvor han var bleg og forstyrret.

Perrin seer paa Desaunais. Hører De?

Therese. Jeg vilde løbe hen til ham; men saa gjorde han saaledes — gjør en Bevægelse, som en der har taget en Beslutning og siger Farvel — og saa gav han sig til at løbe af alle Kræfter ad Carroufelplassen til.

Desaunais. Carroufelplassen?

Perrin til Therese. For at møde de unge Mennecker, som i Gaar vare hos Charton?

Desaunais fraperet. Hos Charton? — Han var der?

Perrin. Ja vist!

Therese. Men han spiste slet ikke, saae Du det, Morbroder?

Perrin. Jo, det var det, som gav mig Mistanke — og da de sagde, at de vilde mødes ved Reuven?

Therese. Saa rystede han!

Desaunais levende. Ved Reuven i Dag? — Der skal de mødes?

Perrin. For Pokker! det var derfor jeg kaldt paa at gaae derhen.

Desaunais. Og De som ikke har talt et Ord til mig derom.

Perrin levende. Hvad? har jeg ikke sagt: Jeg troer jeg vil gaae hen og see Reuven!

Desaunais. Jo vist; men De har ikke talt om de unge Mennecker.

Perrin. Men Herregud! skal jeg da ogsaa sige Dem alle Ting.

Desaunais. Nei, nei, De har Ret! Jeg burde gjattet — sagte. Det er mægestøt hvad det Mennecke har for et hurtigt Begreb — man maa tage ham i Flugten.

Perrin urolig. Men hvad gjøre vi nu?

Desaunais gaar frem og tilbage i Bevægelse. Det veed jeg ikke.

Therese sagte og gradende til Perrin. Det er smukt! just da vi skal giftes! Han holder vist af en anden.

Perrin. Han gjør Pokker heller, han er gal!

Desaunais ved sig selv. Han trænger frem til Førsteconsulen — han forsøger —

Perrin til Desaunais med dampet Stemme. Jeg er bange han gjør et forbydte Skridt.

Desaunais utaalmodig. Det behøver De ikke at sige mig — det er jo det jeg ryster for.

Therese som har hørt de sidste Ord. Hvad for noget Morbroder?

Perrin iter hen til hende. Intet, min Slut intet! vær rolig! sagte. Det løber rundt

for mig! heit. Borger Defaunais vil nok finde paa Midler — det var derfor jeg kom til ham. gaar til Defaunais. Thi jeg synes dog, at der i Paris maa være Anstalter til at holde Die med Folk og forhindre en Ulykke.

Defaunais. Ja, havde jeg blot det mindste Spoer — en Opløsning —

Perrin. Vi lidt! — Nu falder det mig ind — de vilde jo samles ved den anden Dør fra Hjørnet paa venstre Haand — Ikke sandt, Therese?

Therese nikker.

Defaunais. Den anden Dør — det er noget. — Men hvorledes skal vi kjende Mennesket?

Perrin. O det er let! — Han har —

Defaunais løber hen til Pulten. Na bliv lidt — Han har?

Met. Der Pabst lebt herlich in der Welt.

1.

Perrin.

Hans Kjole den er mørkeblaae —

Defaunais skrivende.

Er mørkeblaae.

Perrin.

Dg graa er Hatten han har paa!

Defaunais.

Graa Hatten — paa!

Therese.

Hans Dine brune, sort hans Haar!

Defaunais.

Sort hans Haar!

O bliv kun ved, det herligt gaar!

Perrin. Therese forsaiede.

Det herligt gaar.

2.

Perrin viser sin haand.

Paa Haanden findes her et Nr.

Defaunais skrivende.

Ja saa, et Nr!

Therese.

Et mobigt Blik han altid har —

Defaunais.

Et — Blik han har!

Therese.

Hans Bært er ikke hoi, men net.

Defaunais.

Hans Bært er net!

Perrin. Therese.

Men Gud han maa jo kjendes let.

Defaunais forstikkende.

Han kjendes let!

3.

Defaunais ivrig beskæftiget med at lægge Papiret sammen og forsegle det.

Seg har alt nok for denne Gang —

For denne Gang!

Her er et heelt Signalement —

Signalement!

Uf Kjærlighed og Politie —

Ja, Politie!

Min Gud! han aldrig kan gaar frie!

Perrin og Therese.

Han gaar ei frie!

Defaunais. Det er fortræffeligt — nu svarer jeg for ham!

Perrin. See nu kan Du være rolig — den Mand svarer for ham, saa behøver Du ikke at græde!

Tiende Scene.

De Forrige. En Fuldmægtig.

Fuldmægtigen løber hen til Defaunais med et Papir, sagte. Chapotel har tilstaaet — vi har ikke spildt Tiden — tre ere arresterede.

Defaunais. Tre!

Fuldmægtigen sagte. De være i Uniform, for desto bedre at komme Forste-Confulen nær.

Defaunais ser paa Papiret. Dg Grussac er med! — O, vi har dem! vi har dem!

Fuldmægtigen sagte. Men de andre flygtede.

Defaunais ved sig selv. Saa for Fanden! Men det er det samme — med lidt Fissighed kan vi maatte liste ud af dem — til Fuldmægtigen. Lad dem komme. kalder ham tilbage. Ah, denne Dreng angaaende Bernard — sagte. Fire Gensdarmen tilbest.

Fuldmægtigen gaar.

Perrin til Therese. Du seer, hvor han tager sig af ham — hvad det er for en god Mand —

En Detjent fra Ministerens Bærelse. Borger Defaunais! Ministeren venter Dem.

Defaunais. Jeg skal strax — ved sig selv idet han ordner sine Papirer. Gud ske Lov, jeg har mere end der behøves, for at fornøie ham — jo jeg er snue!

Perrin til Therese. See nu troer jeg, at vi kan gaar rolig bort, min Dige!

Vi gaar.

Defaunais tager sin Portefeuille og vil gaar, men standser. Ah, de unge Mennesker — jeg maa have en fiffig Fyr, der kan pille ud af dem — hans Dine salde paa Perrin, som standser for at hilse ham. For Pokker! jeg behøver ikke at løbe langt. Borger Perrin!

Perrin standser. Hvad behager?

Defaunais sagte. Gaae ikke; jeg har Dem nødig.

Perrin forlader Therese. Hvad befaler?

Defaunais. En hurtig — vigtig Forretning. See nu skal vi vise os.

Perrin. Naa, det skal vi — det er just hvad jeg ønsker.

Therese ved Døren. Du kommer ikke, Morbroder?

Perrin. Kan ikke, min Slut! Det lader til at vi nu skal til at tage alvorligt fat — Gaae hjem, saa kommer Bernard nok til Dig og jeg —

Therese. Men —

Perrin. Steer der noget, saa kom her og lad mig vide det. Borger Desaunais til-
lader det.

Desaunais gjør et Tegn til Betjenten. Na-
turligviis.

Therese gaar med Betjenten. Min Gud!
min Gud! hvad skal der blive af med os?

Perrin ivrig til Desaunais. Hvad er der
nu paa færde?

Desaunais fortrolig. Vi have tre Arre-
stanter!

Perrin forbauset. Tre Arrestanter.

Desaunais. Ja — dette Complot imod
Første-Consulens Liv.

Perrin forskrækket. Gud bevares — Vil
de —

Desaunais. De maa tage Dem af
Sagen.

Perrin. Jeg?

Desaunais. De veed hvad De har at
gjøre?

Perrin dovelende. Men —

Desaunais med dampet Stemme. Gjør
dem ikke bange — lov dem — Benaadning —
med et tæydygtig Smil. som vi altid gjøre.

Perrin med Godhed. De har Ret — det er
smukt gjort.

Desaunais. Siig, at Ministeren vil lade
dem gaar, hvis de fortælle Dem alt — hvis
de ikke dolge noget for Dem.

Perrin vil holde paa ham. Men siig mig
dog —

Desaunais seer meget beffjastiget efter om
han har alle sine Papirer. Min Ven! tag det
ikke ube op; men Ministeren venter — Far-
vel! farvel! god Lykke.

Går ind til Ministeren; Perrin løber dag efter
ham, men Døren bliver lukket for Næsen af ham.

Perrin alene. En Sammenbrydelse! —

Arrestanter! — Hvad skal jeg gjøre ved
det? — D, nu forstaaer jeg det — jeg skal
være Fribøds og Naadens Sendebud — jeg
skal frelse de fortabte Faar. — Det er
skjont! det staaer just ind i mit forrige Em-
bede! Hys! der ere de.

Ellevte Scene.

Perrin. Jules. Armagnac. Desort

i Uniform; alle Tre ere ledsagede af Gensdarmen.

En Betjent.

Betjenten til de Indtrædende. De blive

her! Gaar med Gensdarmene.

Jules seer de Andre. Fordømt, at det ikke

lykkes!

Armagnac sagte. Saa ypperlig en Plan!

Der har været Forrædere iblandt

os.

Jules til Perrin. Hvad seer jeg?

Armagnac. Der have vi ham igjen.

Jules sagte. Han var i Gaar hos Ber-

nard.

Der ligeledes. Han spiste hos Charton.

Jules sagte. Og nu er han her. — Vi

ere solgte — den Usling! trykker sine Ven-

ners Hænder. Det er ude med os! men vor
Død skal blive hævnnet. — De andre ere ikke
arresterede, de skal arbejde i vort Sted. —
Ikke et Ord —

De staaer alle Tre ubevogtelige.

Perrin sagte. Nu troer jeg det er det
bedste at begynde. Gaar hen imod dem, med
Mildhed. Men kjære Børn! hvad er det I
har havt for? Gjenkjender Jules. Hvad seer
jeg? — Borger Jean Durand?

Jules ironisk. Det forundrer Dem?

Perrin staaer Hænderne sammen. D, mine
Venner — mine Venner! hvad skal dette
blive til! — Hvad kommer der ud af at
bruge sin Forstand paa den Maade?

Jules med Foragt. Nei, De bruger rigtig-
nok Deres paa en forbedeligere Maade.
De er mere forsigtig — og jeg maa tilstaae
De driver et smukt Haandværk.

Perrin med Bærbighed. Ja unge Menneffel
det gjør jeg — jeg har aldrig dybere følt
hvor ædelt og værdig mit Kald er.

Jules ironisk. Det er muligt! — men De
forstaaer ikke rigtigt hvorledes De skal bære
Dem ad.

Perrin. Gjør jeg ikke?

Jules som før. Nei, De maa tage Lin-
gen finere. Lade som De holder med os til
det Yderste — rive ned paa Regjeringen —

Perrin. Saa! hvorfor skal jeg det? —
Naar jeg tænker anderledes, naar jeg be-
undrer —

Jules utaalmodig. Na, maae vi nu være
fri for al den unyttige Snak.

Perrin. Nei, I maae ikke. — I skal
høre mig, unge Menneffel! om vi saa skulde
blive her til i Morgen. — I skal oplade
Eders Hjertes for mig — siig mig alt.

Jules sagte til sine Venner. Nu rykker han
frem — han bilder sig ind —

Perrin træder imellem dem og tager deres
Hænder. Na, mine Venner! lidt Fortrolig-
hed; jeg taler som en Fader — Der er
ingen Tvivl om, at I angre — med streng U-
vor. Et Menneffeliv, Børn! et Menneffeliv,
veed I hvad det vil siige og hvilken Byrde
I ville paalægge Jer Samvittighed? Hvo
af Jer har Ret til at berøve en Slabning
Livet! — Var denne store Mand endog saa
skylbig, hvo har lagt hans Dom i Eders
Hænder? med Gode. D, mine Børn! selv
den menneskelige Retfærdighed bærer, naar
den skal udslette Misdæderen af de Levendes
Tal — og Gud tilgiver!

Jules seer paa sine Venner. Hvilket Sprog!

Alle Tre. Men, min Herre!

Perrin. Jeg veed hvad I ville siige. —
I affkye dette Menneffeliv — I dele ikke
hans Mening — hvad siger det, mine
Børn? — en Forbrydelse er altid en For-
brydelse! bliver varmere. I ville styrte ham!
— og hvem ville I sætte paa hans Plads?
— I? — Al, mine forblinde Venner! —
han, den Mægtige, kan neppe holde Par-

tierne i Tømme og udbrede Fred over Frankrige! og I Svage ville træde frem uden at tænke paa en saadan Forbrydelses Følger, paa Ederes Fædreland, paa de uberegnelige Ulykker!

Jules. Min Herre!

Perrin bliver bestandig varmere. Paa Jer selv, paa de Farer, som ville møde Jer. Jules gjør en stolt Bevægelse. Na, naa, jeg veed det, I have Mod, I frygte ikke for Døden — sjelfuldt. Men De har Familie — Beslagtede — en Søster — maaskee en Moder.

Jules truslen, med et Suk. Min Moder! — o!

Perrin levende, griber hans Arm. Ja, De har en Moder — jeg seer Deres Zaarer! Nu vel, unge Mennekte! denne stakkels Moder, som kun elsker sin Søn, som kun lever for sin Søn — har De glemt hende? vil De fordomme hende til aldrig mere at trykke Dem op til sit Hjerte? til at bøde af Sorg? Jules synes beveget. Nei, nei, det vil De ikke — Nu forstaae vi hinanden. — Nu føler De Anger — De afstøjer ethvert strafværdigt Anslag. — Ja jeg er vis derpaa — De er vort. Brister i Graad og trykker den ene efter den anden op til sig. Kom mine Børn! kom til mit Bryst — kom til mit Hjerte — søl, at en Døds, en Bøds Raad er bedre end Ungdommens og Eidenstaberens.

Jules meget forbauset. Hvilket Sprog. Armagnac. Jeg kan ikke forstaae mig paa ham!

Jules langsomt til Perrin. Og nu, min Herre? hvad er Enden paa alt dette?

Armagnac til Desfort. Et Fængsel —

Desfort til Armagnac. Og Dom.

Perrin betænker sig. Enden —?

Jules. Ja, hvad skal vi nu gjøre?

Perrin. Ingenting, tænker jeg — uden at gaae i Fred og Ro.

Jules. Hvor hen?

Perrin. Hver hjem til Sit.

Desfort. Hvad for noget?

Armagnac. Stille! — Heit. — Hvad, Herr —

Perrin. Ministeren vil lode Dem gaae! jeg udfører kun hans Befaling; Deres Dødsforfæl har glædet mig; jeg veed, at De fortryde Deres Forsæt — og saa kan De gaae Deres Vej.

Jules langsomt, seer sig omkring. Gaae vor Vej? — og hvorigjennem!

Perrin smilende. For Pokker! igjennem Døren! Jeg vil vist ikke vise Dem Veien ud af — vejer paa Vinduet.

Jules seer mod Døren i Baggrunden. Men der er jo en Mængde Betjente, og —

Perrin naiv. Na, og dem vil De ikke gjerne sees af — De skammer Dem en Smule! jeg forstaaer Dem, jeg kan nok

sætte mig i Deres Sted! Ulykkeligvis er der en Dør — den gaar lige ud til Gaden.

Han gaar hen og lukker Døren op.

Alle Tre forbausede. Hvad seer jeg?

Perrin. See der, Børn! ikke er Mennekte skal see Jer.

Jules til de Andre. Det er umuligt; der maa være lagt nogen i Baghold — men hvad have vi at gøre? Hemmelighedsfuldt. Vi kunne maaskee endnu komme tidsnok.

Perrin trykker deres Haender. Farvel, Børn! farvel, gode Venner! Til Jules Og De, — til hen og tryk Deres Moder op til Deres Hjerte.

Jules seer paa ham med Felelse. Min Herre! jeg veed ikke hvorledes jeg skal udtrykke Dem —

Perrin ryster hans Haand. Godt min Ven! godt! jeg veed hvad De vil sige!

Met. Ha! hvo tænkte sigt fulde hende. Jeannot og Colin. Isoard.

De Tre med dampet Stemme
Ha! hele den Sag er en Gaade.

Gaae De med Fred!

Alle Tre.

O, hvilken Raade!

Perrin tørrer vort Zaarerne af sine Øine og raaber smilende.

Børn! der til Henskab og Lykke!

Alle Tre med Barme.

Vi ei vor Tak Dem kan udtrykke!

Jules tager ham om Skuldrene og seer ham ind i Øinene.

Gaa De er dog en ærlig Sjæl!

Perrin smilende.

Ja hvorfor ei?

Alle Tre

Farvel!

Perrin.

Farvel!

Der følge steds Fred og Held!

Alle Tre.

Tak, Gamle! Tak!

Perrin.

Farvel!

Alle.

Farvel!

De ise ud; man hører endnu i det Fjerne deres Farvel, som Perrin besvarer

Perrin ene, tørrer Glædestaarerne af sine Kinder. O, hvor jeg er fornøjet med mig selv — og hvor det glæder mig at jeg saa noiagtigt har opfyldt Ministerens Villie. Men hvad er det for en Støi?

Dolgte Scene.

Perrin. Bernard, som er ledsaget af Gensbarmer og Betjente. Therese, som grædende følger ham.

En Betjent, som støder Bernard ind. Ind med sig — Ingen Raifsoner!

Bernard. Vær rolig, jeg vil ikke tage Flugten.

Therese. Hvad, Bernard! Du er arresteret?
Perrin kjender ham. Arresteret! Bernard?
Bernard. Ja — fordi jeg har været
med i et Complot!

Perrin skrigende. Complot!
Therese. O Gud, Morbroder! hvor jeg
er ulykkelig.

Perrin levende. Det er umuligt! Det
maa være en Feiltagelse eller — Du maa
have Kjender — der er nogen, som maa have
angivet Dig —

Andet Trettende Scene.

De Forrige. Desaunais.

Desaunais. Ministeren vil strax være
her for at forhøre dem, og jeg glæder mig
over at han skal see min Iver.

Perrin iler til ham. Men sig mig, Bor-
ger Desaunais!

Desaunais. Hvad er det?

Perrin peger paa Bernard. Der er Ber-
nard, han er arresteret.

Desaunais. Jeg veed det — det er
godt.

Perrin. Er det godt? nei, tværtimod,
det er en Skam, en Skjændsel! Hvem er det
som har vovet at lade ham arreistere?

Desaunais. Ih for Guden! det er jo
Dem, min Ven!

Perrin. Mig!

Desaunais. De har givet mig Dplys-
ningerne, Signalementet, o! jeg vil ikke be-
røve Dem Vren.

Bernard overrasket. Hvad, det er Dem,
som er Skyld derti?

Therese skrigende. Hvad Morbroder! det
er Dig?

Perrin forskyret. Hvad er det I sige?
hvad taler I om? Er jeg gaaet fra For-
standen? vil I bilde mig ind, at det er mig,
som — Na, tie stille med den Snak; I
gjør mig forvirret i Hovedet. seer Fouché.
Naa, Gud ske Lov, der er Joseph, han kan
redde mig ud af alt dette —

Fjortende Scene.

De Forrige. Fouché.

Perrin iler til ham. Min Kjære Joseph!
jeg maa tale med Dig.

Fouché kyder ham venlig tilbage. Paa Die-
blisset, min Ven! en Sag af den yderste
Bigtighed — til Desaunais. Hvor er Sol-
daten?

Desaunais peger paa Bernard. Der —

Perrin. Det er just det —

Fouché som ser. Et Dieblis!

Desaunais støder Perrin tilside. Tie dog
stille.

Perrin til Therese, idet de begge sætte sig paa
Bænken, som staar under Vinduet. Grad ikke,
min Slut! Du har jo mig til at tale for
ham, vær ikke bange — sagte. jeg synes dog

at jeg selv begynder at føle et Slags Vng-
stelse.

Fouché ser paa Bernard. Ah, det er Dig
unge Menneffe! Det kunde jeg tænke; naar
man har farlige Forbindelser — med Bernards
Brev, som Desaunais vækker ham. Du vilde tale
med Første-Consulen?

Bernard. Det tilstaaer jeg.

Fouché. Du vidste, at der var et Com-
plot imod ham?

Bernard. Det er sandt.

Fouché hastig. Du hører til det?

Bernard. Jeg?

Therese. So vist!

Perrin reiser sig. Joseph, jeg sagde, at
jeg vilde tale med Dig —

Fouché utaalmodig. Men saa for al —

Perrin sætter sig.

Bernard med Afthe. Jeg høre til et
Complot?

Fouché kold. Du kan ikke negte det; jeg
har selv i Gaar truffet Dig i en hemmelig
Samtale med Formanden for det.

Therese kan neppe drage Aanden. O Gud!

Fouché. Siden var Du hos Tracteur
Charton.

Bernard. Det er sandt; da jeg gik ber-
fra frev jeg til min General — jeg vil
tale med ham — med ham alene! jeg kunde have
frelst ham, uden at forraade deres Hemme-
lighed — jeg haabede det idet Mindste —
han havde aret Grunden til min Tausch
— men De, De forstaaer ikke Sligt.

Fouché. Saa Du kjender altsaa de Sam-
mensvorne? — Du kan opgive os hvor de
ere?

Bernard hastig. Jeg? — Aldrig!

Fouché. Du betænker Dig? de ere Fæ-
drelandets og Frihedens Fjender.

Bernard med indadt Harm. Herre! jeg
kjender ikke Deres Begreber om Vre; men
jeg — jeg — Udbryder med Lid og Kraft.

Mel. La Parisienne. Auber.

Jeg er Soldat og Fjender blødte
I mangan ærlig Dyst for mig,
Men deres brystne Blis ei mødte
En Skurk, som sædte dem ved Svig!
Nei, kald mig hen hvor Kugler regne,
Jeg med et Smil skal modig segne;
Hurtigere, idet han nærst forbittret gaar ind paa
Fouché.

Ha, men byd mig ei

Gaae ad Skjændflens Vei,

Ihi kun Blod, huff det,

Astorerer sig en Vlet,

Dg een af os maa blegne!

Desaunais løber hen og holder paa ham. Er
Mennesket fra Forstanden?

Fouché rolig. Det troer jeg ikke!

Bernard rystende af Harm. Kast mig i
Deres Huller — Skyd mig som en Oprører
— men jeg siger ikke et Ord.

Therese. O, det er ude med ham!

Perrin nærmer sig. Na, han er gal. Hese! var Du rolig, det bliver ikke ved det! Joseph —

Desaunais sagte til Fouché. Vi skal nok faae ham til at tale, naar vi confrontere ham med de andre.

Fouché. Lad dem komme!

Desaunais bukker meget gekraftig. Paa Dieblikket! sagte til Perrin. Hent de tre unge Fyre!

Perrin. Hvilke tre Fyre?

Desaunais. Dem som jeg lod blive her hos Dem.

Perrin. Ja vær De ganske rolig for dem — jeg har havt megen Glæde af dem — den Ting er forbi.

Desaunais. Men hvor ere de?

Perrin meget rolig. Ih, de ere gaaet.

Desaunais. Gaaet! — Hvad vil De sige med det?

Perrin vranten. Hvad jeg vil sige? — Det er jo let at begribe! jeg lod dem gaae ud af den lille Dør —

Desaunais. Af den her?

Perrin. Naturligviis.

Desaunais forfærdet. Na Gud bevares! Vi har ikke en eneste! det er ude med os.

Fouché hæftig. Hvad siger De?

Desaunais veger paa Perrin. Han har ladet dem løbe! Jo, jeg sagde jo nok, at det var en Skyndel, en Forræder.

Perrin. Ih, men de Mennesker have jo mistet Forstanden, en og hveranden. Sagde De ikke til mig, at jeg skulde love dem Benaadning?

Desaunais hurtigt. Ja det love vi dem alle, naar vi ville have at de skulle befænde.

Mafende. Menneske! Menneske! De har ruineret Frankrige.

Perrin gnaven. Herregud! har jeg nu ruineret Frankrige og før havde jeg reddet det? Lad os dog forstaae hinanden! Til sidst vil De vel bilde mig ind, at min lille Fingerg er nok til at rive Frankrige af Pinden?

Fouché levende. Muntert! muntert! her gjælder det ikke om at fortvile! Her maa gjøres Anstalter. — Aabner Døren i Baggrunden, med stærk Stemme. Er der nogen? Hele Politiepersonalet styrter strax ind.

Desaunais. Ja, hvor skal vi nu finde dem?

Perrin. O, jeg er hvis paa, at de med største Hellighed igjen ere gaaet til Revuen. Alle. Til Revuen!

Bernard i stærke Bevægelse. Ja Tiden nærmer sig! Marseillaisen høres langt borte. Consulgarde er alt forsamlet — Revuen begynder — Crusac er fri! O Gud! til Politiepersonalet. Skynd Dem! Skynd Dem!

Fouché. Hvad mener Du?

Bernard ude af sig selv, til Fouché. Ja, jeg kan ikke længer holde det ud! Skynd Dem! de vil dræbe ham, naar han træder ud af Tuilerierne.

Alle med Næbsel. Dræbe ham!

Fouché med rask Gatning til Guldsmægtigerne. Hurtig! Gensbarmnerne strax tilhøst — til Desaunais. Gud til Cannes, Duroc — til alle Adjutanterne — Jeg maa selv affæd — til Betjenterne. Min Vogn!

Desaunais ivrig. Ministerens Vogn!

Alle løbe gekraftig og urolige imellem hverandre indtil den første Strophe af Marseillaisen er endt og Dræbelret falder ind. Fouché iler hen til Pulten og skriver flere Befalinger.

Perrin staaer midt iblandt de Lovende. Men tør jeg bede — hvad er der paa færde? — hvad skal der gaae for sig? hvordan hænger det sammen?

Marseillen falder Kraftigt ind.

Alle gribes af Næbsel; Fouché synker ned paa en Stol og bedækker Ansigtet med Hænderne.

Mel. La Marseillaise.

Alle med dampet Stemme.

Han kommer alt!

Bernard.

Ha, de nedstode

Den store Helt!

Alle bævende.

O hvilken Dval!

Bernard med højeste Strøb af Irigerst Kraft. Giv mig Vaaben, kjæft jeg vil møde Den Dolk, som ramme ham skal; Jeg vil frelse hans Liv med mit Fald!

Perrin hæft forundret.

Min Gud! hvad kan dog det betyde?

Therese grædende, holder sig til Perrin. Al hvor jeg ulykkelig er!

Alle nedslaaede.

Der gives ingen Frelse her; Vi Skjæbnens strenge Dom maa lyde!

Bernard fortvilet.

Han staaer ved Gravens Rand, Et for ham dæe jeg kan!

O Gud! o Gud! var Du hans Skjold! Beskyt ham mod Hab og Vold!

Alle bævende med dampet Stemme.

O Gud! o Gud! var Du hans Skjold! Beskyt ham mod Hab og Vold!

Alle staae ubevægelige; der høies et Dieblit dvh Længsel over Scenen; paa engang høres tre dæmpede Slag paa den lille Dør.

Fouché springer op. Hvad er det?

Desaunais stævende. Sikkest en af mine Folk, som kommer for at fortælle mig —

Fouché hurtigt. Luk op!

Desaunais aabner Døren.

Femtende Scene.

De Forrige. En Betjent træder ind.

Betjenten til Desaunais. En Mand, der var indhyllet i Kappe og som strax forsvandt imellem den Mængde Mennesker, der staaer paa Gaden, bad mig om at levere dette Brev til Borger Perrin.

Læger et Brev frem.

Perrin nærmer sig. Til mig?

Desaunais griber det. Om Fortædelse! —

han er i Forstaaelse med dem — han hører til Complottet, det er er jeg vis paa — og jeg vil vide —

Brækker Brevet.
Fouché levende. Giv mig det! giv mig det! Seer paa Seglet. Jules Gruffac.

Desaunais triumpherende til de Omstaaende.
Seer I!

Fouché lafer. „Min Herre! endskjøndt jeg var i Deres Magt, kunde vor Plan dog udføres; Første-Consulens Liv var i vore Hænder — og hele Politiets Anstregelser skulde ikke have frelst ham. Ministerens ædle og oprigtige Fremgangsmaade, som vi ved Dem erfarde, hans Tillid og hans Høimodighed maatte forandre vor Beslutning. Vi afftaae fra vort Forset, og jeg vil paa Diebstiftet med mine Venner forlade Paris.“

Alle. Han er frelst!
Bernard med Zelelsens Udbrud. Min brave General!

Fouché lafer Stutningen. „Lev vel, min Herre! det gjør mig ondt, at De har valgt net saadan Haandværk, men hvis Ministeren kun brugte Mand som De, d. vilde hans Magt være uhyre og Politiet hyppeligt!“

Perrin betænkning. Hvad vil han sige med sandant et Haandværk?

Fouché til Perrin. Hvad, min gode Michel! det er Dig som vi kan takke for alt det?

Desaunais med Begeistring. O, det er et uhyre Menneske; — jo det saae jeg strax!

Perrin seer paa ham med Ironi. Saa har jeg vel endnu frelst Frankrige? — Ja, jeg kan ikke finde ud af det — og Brevet — Seer paa det. Rigtig, det er til mig. Læser Udskriften. „Til Borger Perrin ansat ved det hemmelige Politie.“

Therese. Det hemmelige Politie?
Bernard levende. Hvad? Det er Embedet, De har faaet.

Desaunais. Naturligtviis.
Perrin lidt urolig til Bernard. Men hvad er det? Begynder Du nu ogsaa at gjøre mig bange?

Bernard levende. Nei, nei! De har ikke vidst at De var —

Therese hojster til Perrin.
Perrin bevende. O Gud! — Hvad — jeg var — jeg! aa!

Han skjuler sit Ansigt med Hænderne og synker om paa en Stol.

Therese iler til ham. Morbroder!
Bernard. Gode gamle Morbroder!

Fouché til Desaunais. Men hvad skal det betyde? — De har ikke forstaaet mig? — hvad har De brugt ham til?

Desaunais forundret. For Pokker! til det, som jeg bruger alle de andre til — til at give Rapporten.

Fouché vred. Hum! Dumhed paa Dumhed! iler til Perrin. Min Ven, min Hære Michel — tilgiv — jeg har aldrig tænkt paa at — Men jeg havde saa lidt Tid —

og Du vilde strax ansættes — Du vilde gjøre Alt!

Perrin løfter Hovedet med Bærbighed. Ja, det vilde jeg — Jeg vilde gjøre Alt — jeg vilde have borsket Dine Stovler — hugget Brænde — jeg vilde have gjort Alt, hvad en rebelig Mand kan gjøre — jeg vilde gjort alt hvorved jeg kunde fortjene Brødet uden at rødme! men vanære mig! bedække mig med Skjandsel efter at jeg har vandret Dydens og Ærens Bei i saa mange Aar.

Fouché vil tage hans Haand. Min Ven!
Perrin reiser sig og støder ham tilbage. Deres Ven!
Med Kraft og Bærbighed.

Met. Ten souviens tu etc

Jeg kalder den ei Ven, som mig vanærer, Og byder frækt at være Lastens Træl; Min bitter Smerte kun herfra jeg bærer; Dit Minde jeg udriver af min Sjæl! Pludselig greben af en Tante, tager en Pung op af Lommen.

Ha! og Dit Guld, der kun belønner Laster, Som selv af Navn jeg ikke før har kjendt, For Dine Gødder med Foragt jeg kaster, Thi Gud ske Tak! jeg har det ei forjent!

Kaster Pungen med Kraft for hans Fødder. For Dine Gødder med Foragt jeg kaster, Thi Gud ske Tak! jeg har det ei forjent! Vil gaae.

Fouché standser ham. Michel! det er en affhyelig Feiltagelse — men jeg kan gjøre det godt igjen — jeg kan give Dig —

Perrin med Kraft, idet han vil gaae. Intet — Fouché. Jo, jeg kan give Dig —

Perrin. Intet, siger jeg! — jeg vil ikke mere have noget af Dig.

Fouché tager efter et Dieblis Tausched hans Arm, og fører ham frem i Forarunden; langsomt. Hvad! — Heller ikke det lille Kald i Normandiet, som det gjorde Dig saa ondt at forlade?

Perrin. Hvad for noget?
Fouché. Radsbrevet er underkrevet i Morges — og denne Joseph, som Du beskylter og forbænder, han har dog tænkt paa den eneste Lykke, der er til for Dig. Brækker et Papir ud af Barmen. Det blev mig tilsendt for et Dieblis siden —

Perrin kaster Dinene paa det, vremodig. Min Udnavnelse! — min lille Bøje — jeg skal da see den igjen! — Ja, Joseph, mindre skulde der heller ikke til. Kaster sig i hans Arme, med brudt Stemme. Jeg tilgiver Dig! men Du har gjort mig meget ondt!

Bernard. O hvor jeg er sjeleglad.
Therese hopper af Stabe. Og jeg? — o min stakkels Morbroder! min stakkels Morbroder.

Perrin tørrer sine Dine. Ja, ja! — men lad mig komme strax affsed — jeg kan ikke blive et Dieblis. —

Fouché standser ham. O, Du kan ikke gaae saaledes! — Du maa fremstille Dig for Første-Consulen for at han kan erfare hvad han skylder Dig.

Perrin smiler imod sin Villie. Fremstille mig, jeg? — for den store Mand — Na ja! det vil jeg nok — saa kan jeg dog sige der hjemme: — jeg har seet ham. Men lad ham ikke komme og ville gjøre mig til Bisp — Nei, nei! det duer ikke for mig.

Fouché smilende. Nei, men en lille Pension vil Du dog ikke forsmaa, Perrin vil afsnaae den. — den skal ikke være til Dig, men til Dine Fattige!

Perrin. Ja det er en anden Sag; thi hvad jeg behøver, Joseph! det er kun et Sted hvor jeg kan leve skjult for Verden, mine kjære Sognesfolk, disse to — peger paa Bernard og Therese. — mine Børn, som jeg tager med mig.

Therese. Ja vist, Morbroder.

Bernard. Vi skal ikke mere stilles ad.

7 Perrin rækker Fouché Haanden. Og saa engang imellem et Brev fra min Ven Joseph! Lad mig høre sat alt gaaer godt — at der ikke mere er urolige Hoveder og altsaa heller ikke mere — ser paa Desfauvais og hojser til Fouché. — Du forstaaer mig nok.

7

Met. Mener Du at den har Lykken sat ic. Skjøndt min Condition forhadt mig var, Det bliver bedst, jeg et Stundsmaal med mig tager;

Dg da nu jeg just det nødigst har,
Til Desfauvais.

Min Herre at dictere det behager.

Desfauvais med stor Hoiagtelse.

De ved Skaansel, Kjære!

Gjorde, paa min Kere!

Neer end jeg ved Jær,
Bukker.

Den Attest jeg giver!

Perrin til Publicum.

Hører De, min Skaansel blev berømt,

Lad med den Trøst til mit Kjære Hjem mig vandre,

At af Dem jeg bliver i Aften dømt

Saa midt, som De har seet mig domme andre!

Alle.

Hører De, hans Skaansel blev berømt,

Lad med den Trøst til sit Kjære Hjem ham vandre,

At af Dem han bliver i Aften dømt

Saa midt, som De har seet ham domme andre

7

Kjøbenhavn, 1835.

Forlagt af J. S. Schubothes Boghandling.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

